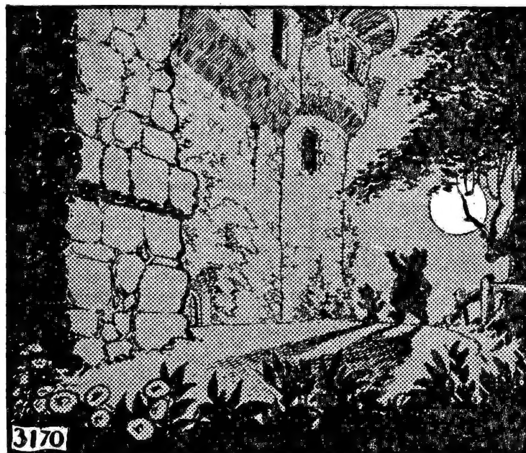
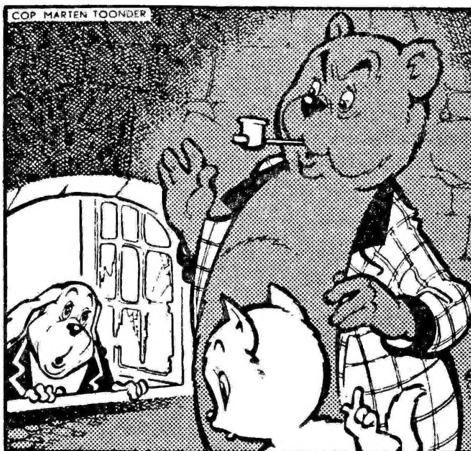
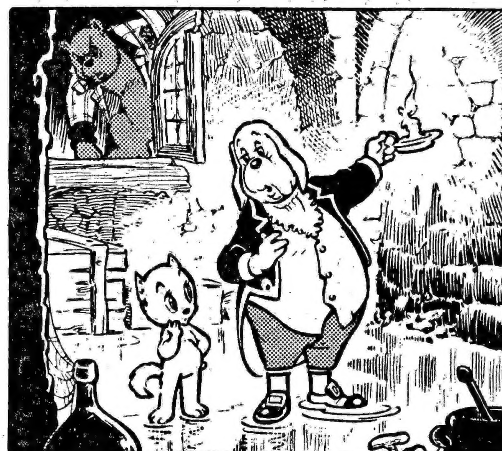
TOM POES EN HET STENENBEEN-PROBLEEM

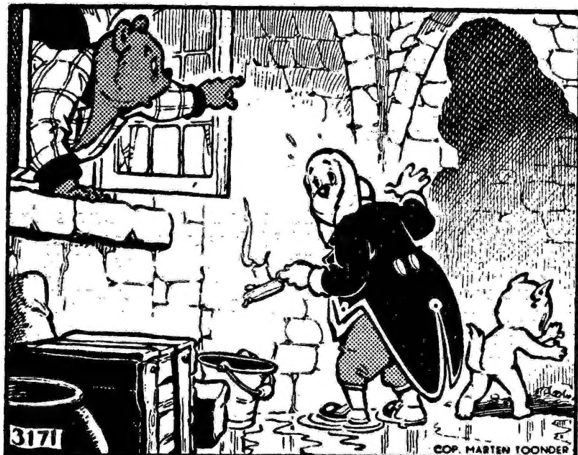

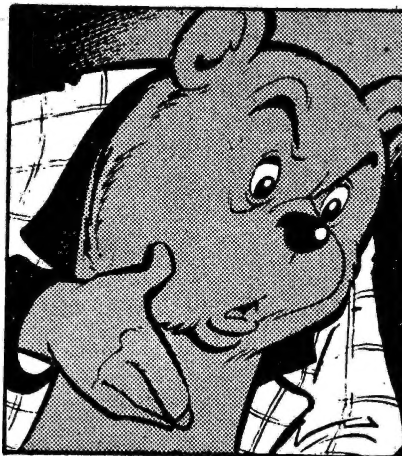

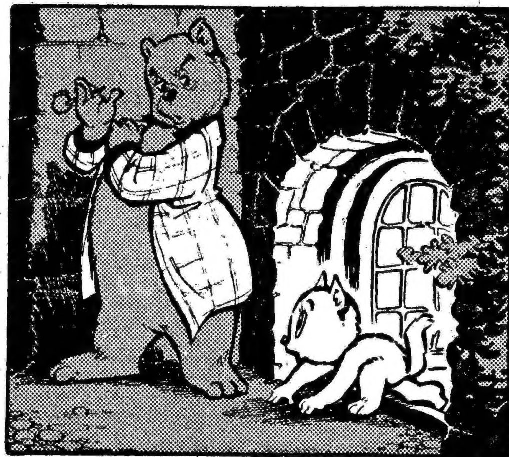
3170. Op een avond, lang geleden, maakte heer Ollie een wandeling met Tom Poes door zijn tuin. „Het is toch prettig om een heer te wezen", sprak hij. „Hoe aangenaam is het om zich te kunnen vertreden in een eigen park, met de vertrouwde muren van een eigen slot in het gazon." „Hm, ja", zei Tom Poes, „dat zal wel. Maar deze vertrouwde muur ziet er een beetje vervallen uit." „Och, het is de westelijke vleugel maar", hernam heer Ollie. „Die is niet in gebruik en ik heb geen zin in dat moderniseren. Tenslotte ziet het metselwerk er nog stevig uit en ik houd er van om alles te laten zoals het was." „Excuseer, heer Olivier", zei de bediende Joost, het hoofd uit een kelderraam stekend, „zoudt u eens willen kijken?" „Ik kijk", zei heer Bommel gestoord. „Ik kijk altijd. Waarom onderbreek je mijn gedachten met zo'n onbenullige vraag, Joost?" „Het lekt hier, met uw welnemen", zei de knecht verontschuldigend. „Er staat water in de kelder en er groeien paddestoelen op de muren. Wilt u eens komen kijken, heer Olivier?" „Dat kan morgen wel", zei heer Bommel afwerend.

„Nu, zoals ik zei, Tom Poes..." Maar Tom Poes bleek verdwenen te zijn. Hij was door het lage venster naar binnen gesprongen en stond nu bij Joost naar de schimmel- en zwammengroei te kijken.

TOM POES EN HET STENENBEEN-PROBLEEM

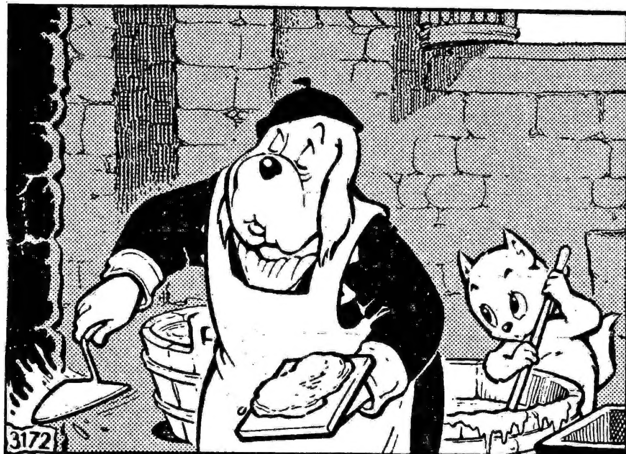

3171. Heer Ollie knielde neer en stak ontstemd het hoofd door het keldervenster. „Wat is dat nu toch voor een onrustig gedoe in de late avond?", vroeg hij. „Laat alles toch, zoals het was. Je weet, dat ik niet van veranderingen houd, Joost!" „Jawel, heer Olivier", zei de trouwe knecht. „U moet mij verschonen, maar de fundamenten zijn door en door vochtig – het water gutst langs de wanden, als ik mij zo mag uitdrukken. Dat is heel betreurenswaardig voor het metselwerk; werkelijk!" „Er moet iets aan worden gedaan", vulde Tom Poes aan. „Dit is niet gewoon. Er moet een lek in de waterleiding zitten, of zoiets." „Ach, jullie altijd!", riep heer Bommel gemelijk. „Altijd moet er iets worden gedaan! Ik houd niet van die veranderingen. Laat alles toch zoals het was!" „Maar Joost heeft gelijk", zei Tom Poes, uit het kelderraam klimmend. „Het is toch goed, dat hij op uw huis let?" „Ach wat", zei heer Ollie. „Het is heel bitter, dat je liever met Joost naar verbouwingen staat te kijken, dan dat je naar mij luistert. Ik wil alles houden zoals het was." „Hm", mompelde Tom Poes. „Dat kan niet, heer Ollie. Alles verandert en slijt, en u moet met uw tijd meegaan." Heer Bommel wilde uitvallen, maar hij bedacht zich. „Genoeg hierover", sprak hij kort. „De zin is mij vergaan – en het is bedtijd. Welterusten, Tom Poes, we zullen morgen wel eens zien." Hij spoedde zich naar binnen om te gaan slapen – en hij vermoedde niet welk een verschrikkelijke verrassing hem morgen te wachten staat.

TOM POES EN HET STENENBEEN-PROBLEEM

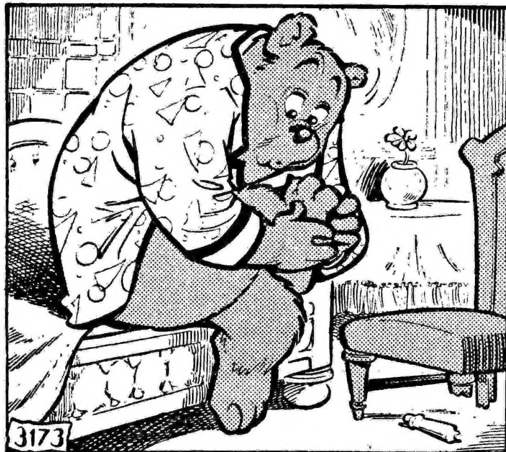

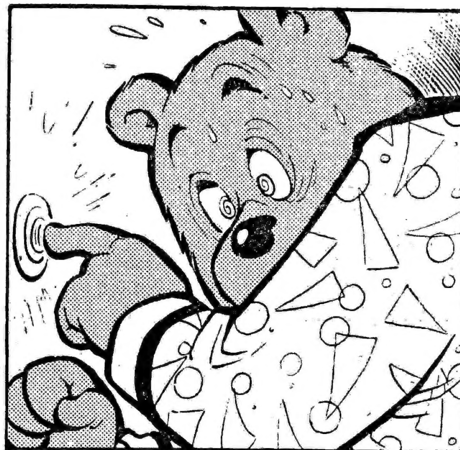

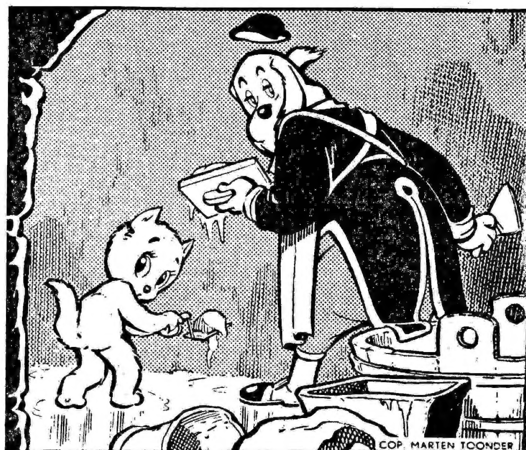

3172. De volgende morgen waren Tom Poes en Joost al vroeg in de kelder bezig. „Ik weet het niet", zei Tom Poes bedenkelijk. „Je kunt daar nu wel cement op smeren, maar er loopt zoveel water langs de wanden, dat het niet veel zal helpen". „Dat is een waar woord, jonge heer", gaf de knecht toe. „De specie blubbert over de stenen, als ik mij zo mag uitdrukken. Maar ja, heer Olivier wil het zo". „Hm", zei Tom Poes, „we moeten het hem eens laten zien. Waar is hij?" „Hij slaapt nog, met uw welnemen", zei Joost. Dat was echter niet waar. Heer Bommel sprong op dat moment uit zijn bed om de nieuwe dag met frisse moed te beginnen. Hij gevoelde zich goed uitgeslapen en tot grote dingen in staat – en dat was dan ook de reden, dat hij krachtiger sprong dan nodig was. Zodoende stootte hij zijn tenen tegen een stoel, die naast zijn bed stond. Het houtwerk knapte krakend af en een van de poten viel op de grond. „Hela", mompelde heer Ollie, „een heer kent zijn eigen kracht niet. Stel je voor; een echte eikenhouten stoelpoot doormidden trappen, dat is geen kinderwerk. En nog wel met de blote voet! Ik zou..." Hij zweeg en er verscheen een nadenkende trek op zijn gelaat. „Met de blote voet", herhaalde hij. „Maar... dat zou toch pijn moeten doen! En ik voel niets! Helemaal niets. Dat is toch niet gewoon..." Hij liet zich op het ledikant zakken en staarde zorgelijk naar zijn tenen.

TOM POES EN HET STENENBEEN-PROBLEEM

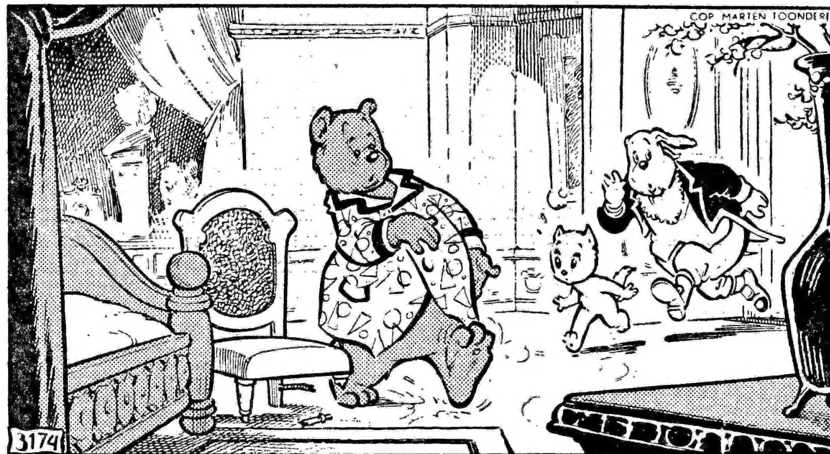

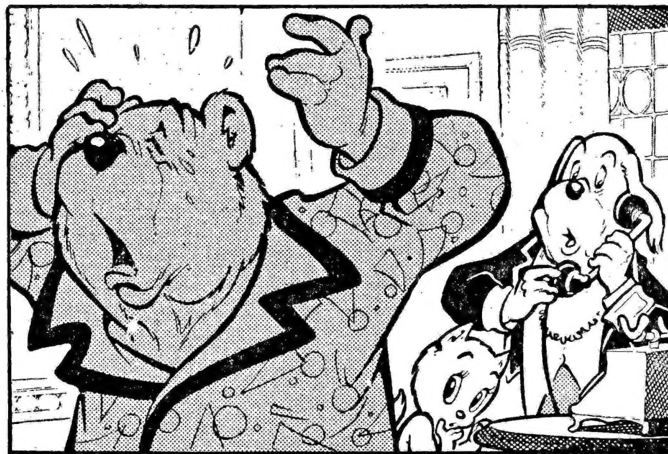

3173. „Stel je voor", prevelde heer Ollie, „een stoelpoot doormidden trappen en toch geen pijn voelen! Dat is heel ongewoon!" Hij nam zijn voet tussen de beide handen en begon het lichaamsdeel aandachtig te onderzoeken. En toen ontdekte hij tot zijn grote schrik, dat het verhard was. De voet was geheel versteend! Hij kneep er eens in en klopte erop en toen er een doffe marmerklank uitkwam maakte ontzetting zich van hem meester. „Joost!", riep hij met piepende stem, „Joost! Er is... er is iets vr-vreselijks gebeurd! Joost! Waar ben je?!" Hij wankelde naar de muur en begon luid en dringend om hulp te bellen. Maar de trouwe bediende was, samen met Tom Poes, in de kelder doende – en daar drongen weinig geluiden door. „Ons werk heeft geen zin, jonge heer", sprak hij juist. „De specie druipt even hard naar beneden als ik het er op smeer; daar kan ik niet tegen aan werken, als u mij toestaat". „Nee", zei Tom Poes, „er is te veel vocht, ik schei er ook mee uit, hoor. Heer Bommel kan niet alles laten, zoals het was, want alles slijt. Hij moet er een vakman bij halen. Maar waar is hij eigenlijk?" „Heer Olivier slaapt nog", begon Joost. Maar toen liet hij zijn troffel zinken en keek luisterend om. „Me dunkt", prevelde hij, „dat ik hem hoor schellen. Waarschijnlijk wenst hij thee en een beschuitje". „Hm", zei Tom Poes, „ik geloof, dat hij iets anders wil. Hij belt te hard voor thee. Misschien is er wel brand, Joost!"

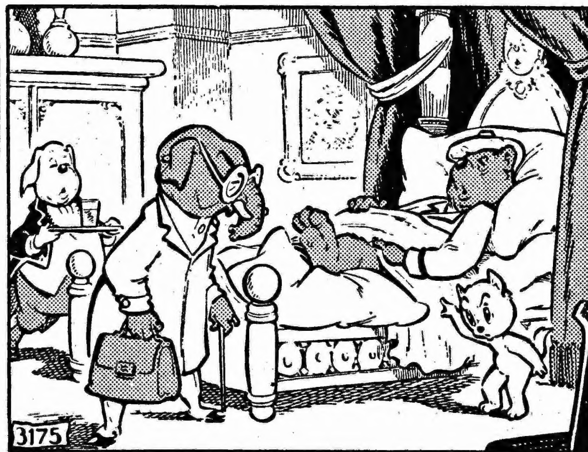
TOM POES EN HET STENENBEEN-PROBLEEM

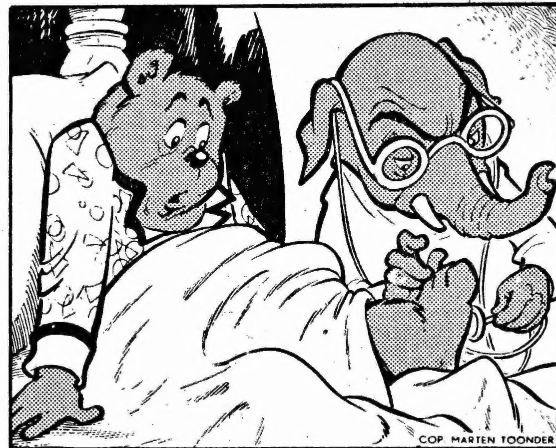

3174. Toen Tom Poes en Joost het slaapvertrek binnensnelden, zagen ze heer Ollie met een geteisterde uitdrukking op het gelaat heen en weer lopen. Hij bonkte daarbij zó zwaar met het linkerbeen, dat de kalk van het plafond viel. „Wat is er?”, vroeg Tom Poes ongerust. Heer Bommel gaf echter geen antwoord, doch bonkte voort. „Misschien heeft heer Olivier zijn tenen gestoten”, zei Joost, op de gebroken stoelpoot wijzend. „Men kan zich zodoende ernstig bezeren!” „Nee!”, riep heer Ollie piepend. „Niet bezeren! Dat is het hem juist!” „Ik begrijp het niet”, zei Tom Poes. „Waarom loopt u dan zo vreemd en waarom is die stoel kapot?” „Ik. . . ”, riep heer Bommel, „ik heb . . . ik heb een stenen been!” Met deze woorden liet hij zich op het bed zinken en barstte in schreien uit. „Ik, ongelukkige!”, jammerde hij. „Waarom moet mij nu juist overkomen? Dit kan mijn teer gestel niet verdragen – dit is te veel!” Op deze wijze ging hij enige tijd door – en toen Tom Poes en Joost geschrokken zijn voet hadden onderzocht drong het tot hen door, dat hier werkelijk iets ernstigs aan de hand was. „Ik moet een geneesheer ontbieden”, zei Joost, de telefoon grijpend. „Dit lijkt me een lelijke kwaal”.

TOM POES EN HET STENENBEEN-PROBLEEM

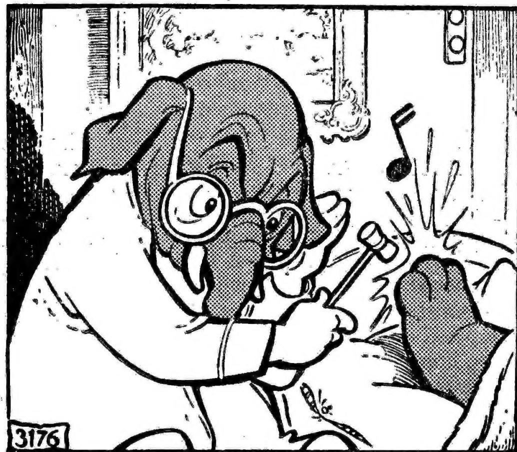

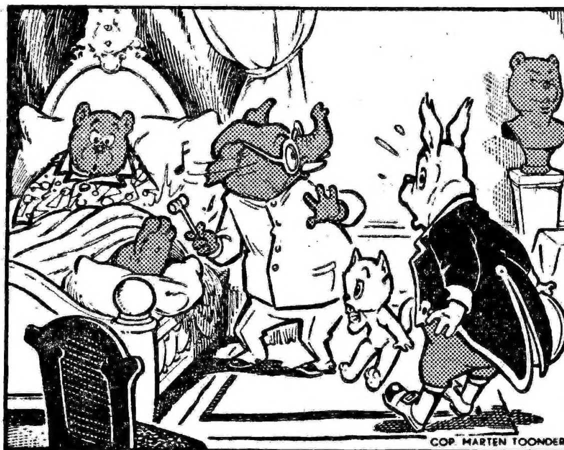

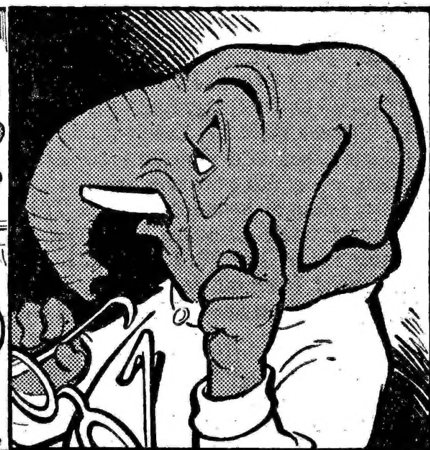

3175. Toen de dokter kwam. lag de patiënt te bed met een ijsblaas op het hoofd. „Zo, laat maar eens kijken", sprak de geneesheer vriendelijk. „Wat scheelt er aan? Waar is de pijn?" „Er is geen pijn", stamelde de zieke moeilijk. „Dat is het juist." „O", hernam de arts, enigszins bevreemd. „Wat schort er dan aan?" „Heer Bommel heeft een stenen voet", legde Tom Poes uit. „Ineens gekregen. Gisteren was hij nog gewoon en vanmorgen toen hij opstond, was het mis." „Aha, een zwaar gevoel in het been!", riep de dokter uit. „Dat komt vaker voor." „Het voelt niet zwaar", riep heer Ollie ongeduldig. „Het is zwaar! Het is van steen!" „Kom, kom, u ziet het te zwaar in", zei de geneesheer glimlachend. „Uw voet is natuurlijk wat stijf..." „Ik zie het niet zwaar in!", kreet de lijder. „Het is van steen! Kijk dan!" Met enige moeite stak hij het been naar voren, zodat de dokter er een goed gezicht op had. „Hé!", prevelde de arts verrast. Hij stak een vinger uit en kriebelde de voetzool. Daarop greep hij fronsend enkele instrumenten uit zijn tas en begon te kloppen en te prikken. „De diagnose is duidelijk", hernam hij na een kort onderzoek, „uw voet is versteend, net als ik dacht."

TOM POES EN HET STENENBEEN-PROBLEEM

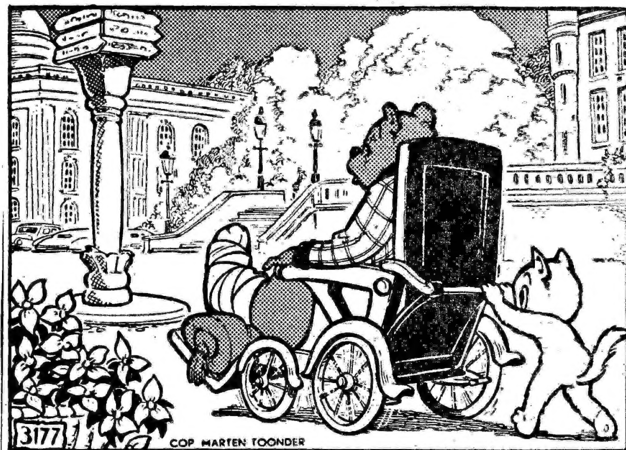

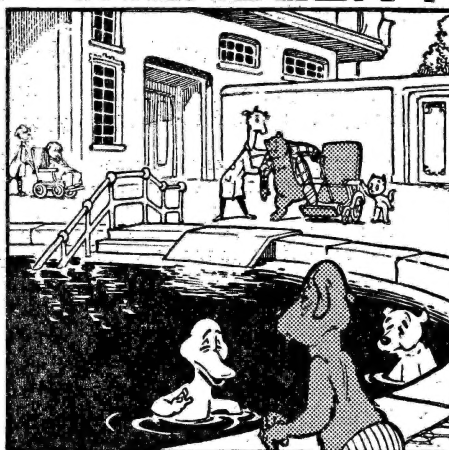

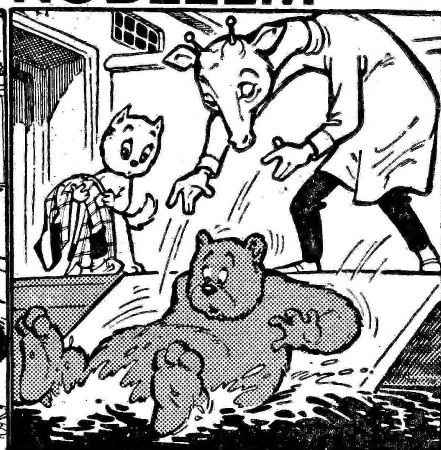

3176. „Versteend", stamelde heer Bommel. „Mijn voet is versteend, net als ik al dacht. W-wat moet ik nu beginnen?" De arts gaf niet direct antwoord. Hij nam een hamertje uit zijn tas en sloeg daar lichtjes mee op het getroffen lichaamsdeel. Het gaf een diepe, fraaie klank af, die door de stilte van het vertrek weergalmde. „Marmer", sprak hij toen kort. „Een bijzonder hard soort; de diagnose is duidelijk. U bent doende te verstenen, mijnheer!" „Wat?", riep de patiënt, die met diepe weerzin naar het galmen geluisterd had, "b-bedoelt u, dat ikkik - ik helemaal..." „Juist", gaf de geneesheer toe, „deze verharding kan zich verspreiden! Men spreekt dan wel van verstening van het hart, die het gevoelsleven beïnvloedt, of hersenverstening die de soepelheid van denken aantast. Verzet tegen veranderingen, u kent dat wel." „M-maar d-dat is v-vreselijk!", jammerde de lijder met overslaande stem. „En dat voor een heer van mijn stand! Dat had mijn goede vader eens moeten weten!" „Er zal toch wel iets aan te doen zijn?", vroeg Tom Poes dringend. „Bestaat er geen middel tegen die kwaal?" „We moeten het proberen", zei de dokter peinzend. „We moeten streng dieet houden – geen kalk- of steenhoudend voedsel meer. En dan schrijf ik een kuur voor in een gerenommeerde badplaats; het bad Hochwitzen staat zeer goed aangeschreven. Dus rust – en dan maar flink baden."

TOM POES EN HET STENENBEEN-PROBLEEM

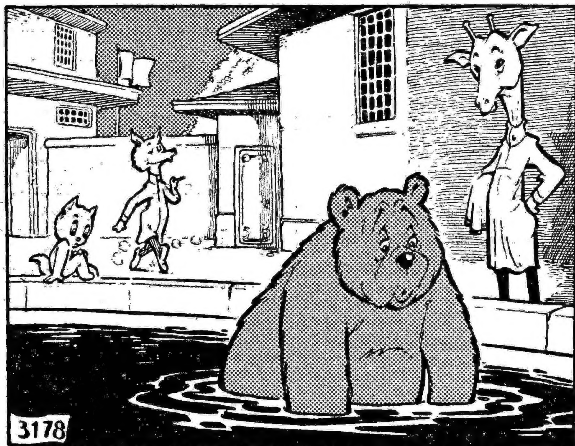

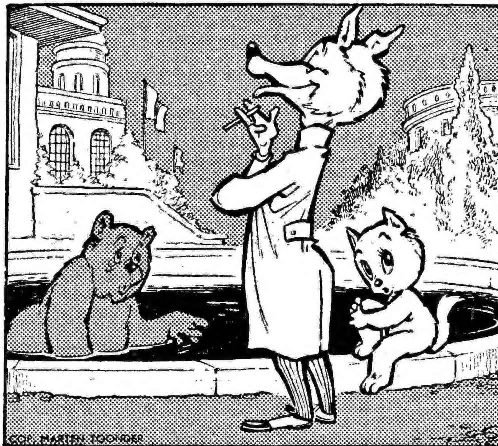

3177. Zo nam heer Bommel dus zijn intrek in een hotel in de badplaats Hochwitzen. Daar kon men de lijder nu dagelijks met een omzwachteld been en gezeten in een door Tom Poes voortbewogen wagentje naar de geneeskrachtige bronnen zien rijden. Maar veel heil bracht het niet; heer Ollie's voet was en bleef versteend en gaf bij het lopen een galmende klank af. Het valt dan ook te begrijpen, dat de eens zo levenslustige heer veranderde in een bekommerde mopperaar. Tom Poes droeg dat geduldig. Hij begreep, dat het vooruitzicht om helemaal van marmer te worden slecht voor iemands humeur moet zijn. Maar hij vroeg zich wel af, hoe dit nu moest aflopen, want in de kuur had hij niet veel vertrouwen. Elke dag opnieuw reed hij heer Bommel het badgebouw binnen, waar een bediende in een witte jas reeds gereed stond om de patiënt te verzorgen.

Zwijgend keek hij dan toe, hoe de ongelukkige uit het voertuigje geholpen werd, van zwachtels en jas werd ontdaan en van een glijbaan in de geneeskrachtige modder werd geschoven. Doch als hij dan de zielige figuur in de zwarte massa zag glijden, schudde hij het hoofd. „Dit wordt niets", dacht Tom Poes op een dag. „We moeten iets anders verzinnen. Ik weet de oorzaak van deze ellende, want heer Ollie zei: „Ik wil alles laten zoals het was". Dat zei hij, en dat duidt op hersenverstening, lijkt me. En tegen zo'n kwaal kan alleen heer Bommel zelf iets doen."

TOM POES EN HET STENENBEEN-PROBLEEM

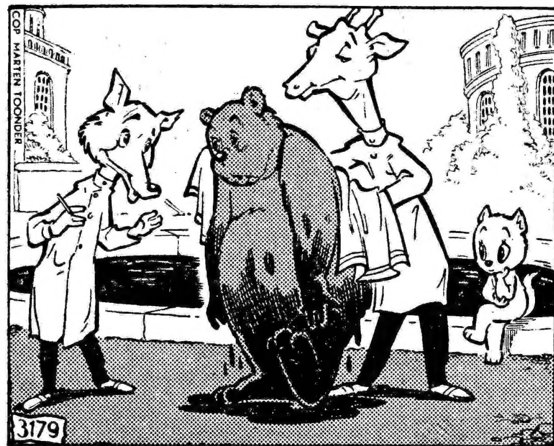

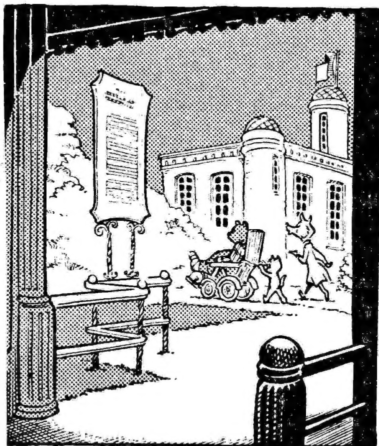

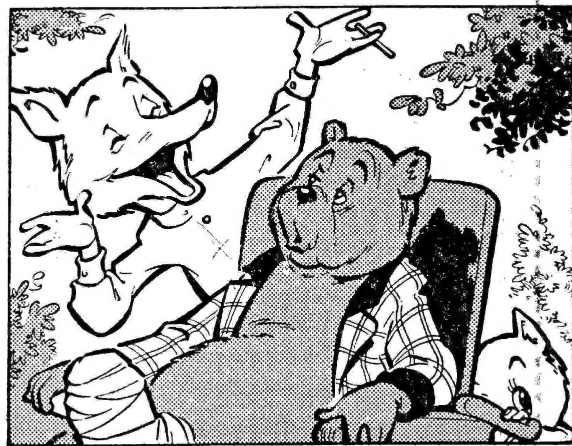
3178. Op een morgen was heer Bommel weer doende met zijn kuur. De badknecht had hem te water gelaten en nu bewoog de stakkerd zich moeizaam door de heilzame modder voort. Zodoende trok hij de aandacht van een vooruitstrevende specialist, die toevallig in de inrichting aanwezig was. „Wel, wel – kijk!", riep die uit, bij de poel halthoudend. Heer Bommel wierp hem een bittere blik toe. „Wàt kijk, kijk!", gromde hij. „Denkt u soms dat ik hier voor uw plezier rondtob? Hebt u niets beters te doen, dan u te vermaken om het leed van een heer? Loop liever door." „Juist", zei de vreemdeling, „net wat ik dacht. U bent negatief!" „Hoe ben ik?", riep de lijder ontdaan.

„Negatief", herhaalde de ander. Hij hurkte gemakkelijk neer aan de rand van het bassin en vervolgde: „Uw humeur is slecht, uw gedachten zijn zwartgallig en de hele wereld schijnt u vijandig toe. Heb ik het mis?" Heer Ollie stiet een doffe toon uit, maar de geneeskundige liet zich niet ontmoedigen. „De oorzaken van alle kwalen zijn innerlijk", sprak hij. „Wanneer u nare gedachten hebt kunt u niet verwachten, dat uw lichaam gezond is. Wat mankeert u, als ik vragen mag?" „Heer Bommel heeft een stenen been", zei Tom Poes. „Aha, daar heb je het al!", zei de vreemdeling glimlachend. „Dat komt omdat het denken van de heer niet positief gericht is. Zijn gedachten zijn stil blijven staan, en dat vindt zijn weerspiegeling in een versteend been. Maar daar is tegenwoordig wel iets aan te doen, hoor. Komt u maar eens uit dat bad."

TOM POES EN HET STENENBEEN-PROBLEEM

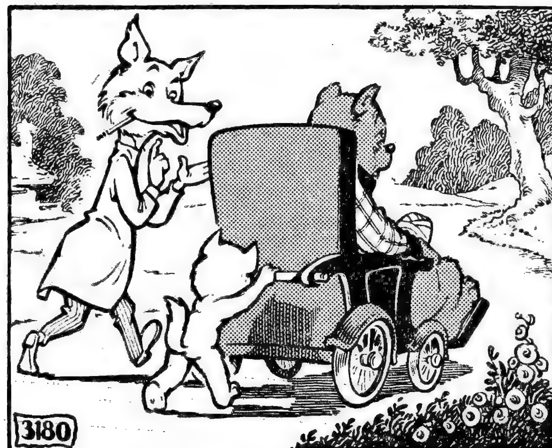

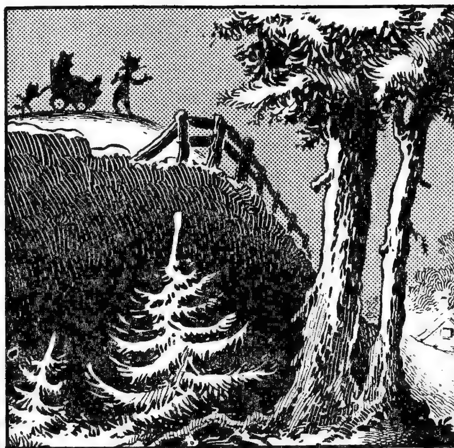

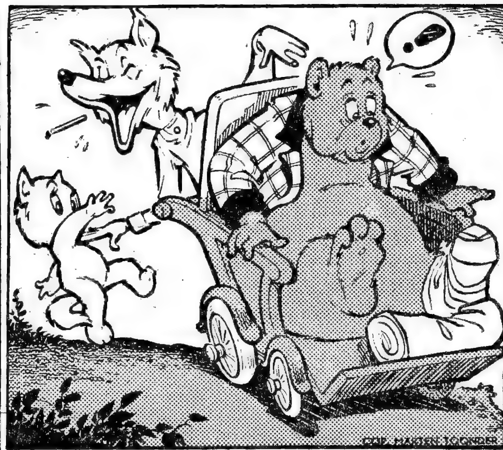

3179. Heer Bommel klom moeizaam uit de modder en liet zich door de badknecht afdrogen. „En?", vroeg de specialist vriendelijk. „Heeft de kuur al geholpen?" „Niets", zei heer Ollie bitter. „Volstrekt niets. Ik sop daar elke dag door die vieze brij, en dat is héél stuitend voor een heer van mijn stand. Ik tob maar aan en het helpt allemaal niets! Integendeel, mijn rechtervoet begint ook al hard te worden." Zo klagend zette hij zich in zijn rolstoel en liet zich door Tom Poes uit het badhuis rijden. De vreemdeling volgde hem opgewekt. „Juist!", riep hij vrolijk, „ook uw andere voet begint te verstenen, nietwaar? Net wat ik dacht. En wanneer u zo voortgaat zult u helemaal verharden." „Dat voorspelde de dokter me ook al", prevelde heer Ollie met smartelijke mond. „Het is meer dan ik verdragen kan. Is er dan geen uitkomst meer?" „Daar wilde ik u hebben!", riep de geneeskundige uit. „Natuurlijk is er uitkomst! Als u zelf maar wilt kunt u gemakkelijk genezen!" „Natuurlijk wil ik", zei heer Bommel gemelijk. „Wat een onzin! Denkt u, dat ik voor mijn genoegen vermarmer?" „Welaan dan", hernam de ander, „wanneer u wilt, zal ik verder uw behandeling ter hand nemen. Ik beschik over de modernste hulpmiddelen en u zult versteld staan over het resultaat. Natuurlijk kost de kuur wel enig geld..." „Geld speelt geen rol voor een verstenend heer", zei heer Ollie ongeduldig. „Des te beter!", riep de specialist. „Dan komt alles in orde."

TOM POES EN HET STENENBEEN-PROBLEEM

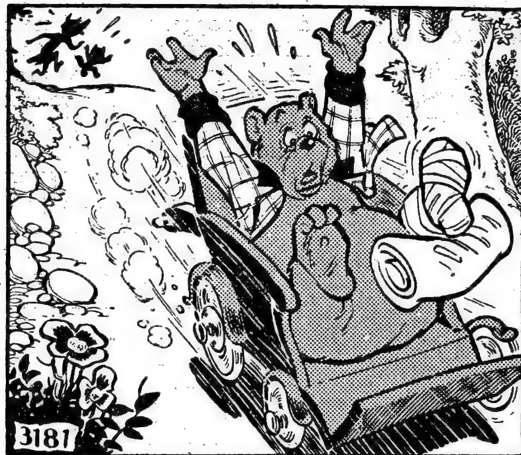

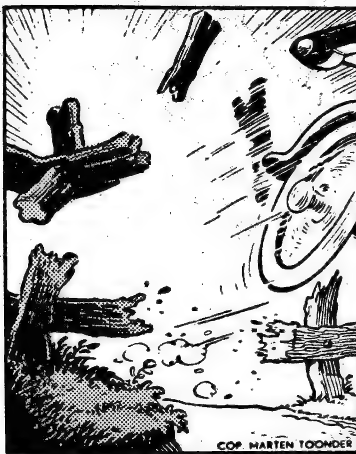

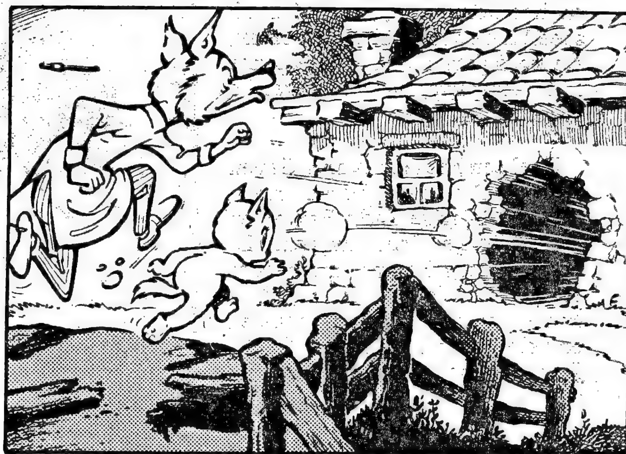

3180. „Mijn naam is Slagslager", hernam de vreemdeling, „hoogleraar aan de Universiteit van het Positieve Denken." „Waar is die universiteit?", vroeg Tom Poes, al duwend. „Ik heb er nog nooit van gehoord." „Je bent nog jong, mijn ventje", hernam de professor vriendelijk. „Er zullen wel meer zaken zijn, waar je nooit van gehoord hebt!" „Val me niet steeds in de rede, jonge vriend", zei heer Ollie, „dit onderwerp is te belangrijk." „Juist", zei de hoogleraar, „dat is het! U gaat nu dus een cursus in het positieve denken volgen." „Wat is dat?", vroeg heer Ollie bezorgd. „Ik weet het", zei Tom Poes. „Wanneer je je vervelend voelt moet je veel lachen – dan gaat het vanzelf over." „Zo eenvoudig is het niet helemaal", zei de specialist. „Men moet iedere sombere gedachte opzij zetten en er een prettige voor in de plaats stellen. Maar kijk, daar is mijn kliniek. Komt u maar mee; deze weg af." Tom Poes keek wat zorgelijk naar het aangewezen gebouw. „Dat is een moeilijke weg met deze rolstoel", meende hij. „De helling is nogal steil." „Kijk, dat is nu een negatieve gedachte", verklaarde de geleerde. „Je denkt, dat het moeilijk is – en daarom is het moeilijk. Wanneer je daarentegen denkt: het is gemakkelijk, dan gaat het vanzelf. Kijk!" Zo sprekende duwde hij Tom Poes opzij om hem voor te doen hoe het positieve denken werkt. Maar de helling was zó steil, dat het wagentje onmiddellijk begon te rijden toen het losgelaten werd. Heer Ollie gaf nog een schelle kreet – maar het was reeds te laat.

TOM POES EN HET STENENBEEN-PROBLEEM

3181. Heer Bommel merkte tot zijn ontzetting, dat zijn rolstoel op eigen gelegenheid de heuvel begon af te rijden. De wielen waren goed geölied, zodat de snelheid van het voertuigje met iedere seconde toenam. De inzittende lijder was niet in staat in te grijpen; hij kon slechts stevig de armleuningen vasthouden en luidkeels om hulp roepen. Nu, dat deed hij dan ook. Het geluid van zijn kreten weergalmde tussen de heuvels, zodat Tom Poes er akelig van werd. „Dat komt nu van uw positieve denken!", hijgde hij, al rennend. „Nee, nee!", riep de specialist, die hem dravend volgde, „dat komt van jouw negatieve denken, ventje! Jij vond het een moeilijke afdaling; je was onzeker – en zie daar! Maar het is niet erg, hoor. Men moet de lichtkantjes zoeken – en misschien heeft dit ruw gebeuren een heilzame uitwerking op de patiënt." Nu, daar zag het niet naar uit. Heer Bommel naderde in tomeloze vaart een hek, dat het huis van de geneeskundige afsloot, en ramde er dwars doorheen – een spoor van vernietigd houtwerk achterlatend. Hobbelend en schokkend raasde het voertuig nu op het gebouw af en reed tenslotte met een verschrikkelijke slag door de muur van de kliniek naar binnen.

TOM POES EN HET STENENBEEN-PROBLEEM

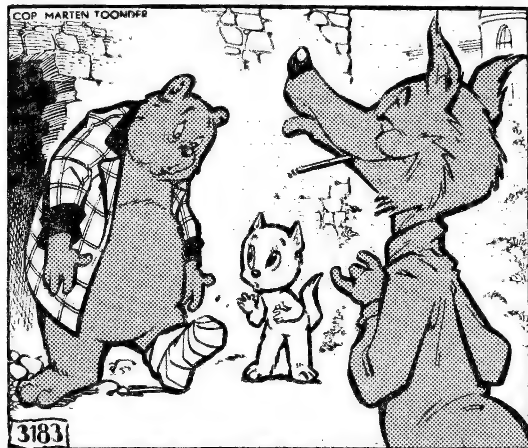

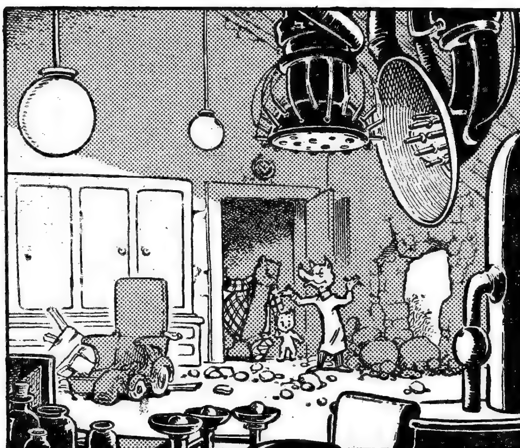

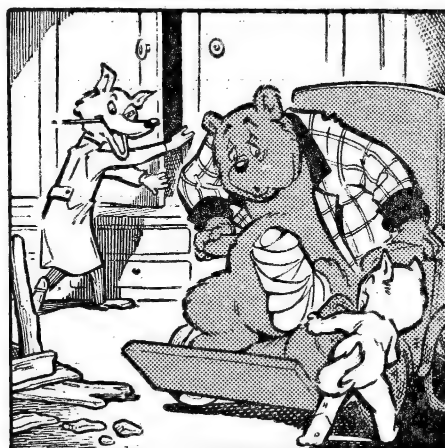
3182. Toen Tom Poes en de specialist buiten adem voor de kliniek aankwamen, duidde een groot gat de plaats aan waar de patiënt door de muur was gedrongen. Uit de opening steeg nog even het geluid van brekend meubilair en het gerinkel van glaswerk op, maar al gauw werd alles stil. „Tjonge, dat is erg!", zei Tom Poes. „Ach", zei de geleerde met een klein lachje, „er zijn altijd lichtpuntjes. Ik ben verzekerd tegen alle soorten ongemak. En bovendien wilde ik hier toch een deur laten uitbreken. Ziet u hoe mooi het klopt?" „Hm", hernam Tom Poes, „ik bedoel heer Ollie. Wie weet hoe de stakkerd zich bezeerd heeft!" „Kom, kom", suste de ander, „uw denken is negatief. Wie weet hoe goed deze ontroering inwerkt op zijn kwaal. Hoe dikwijls. . ." Hij zweeg, want nu werd er een dof gemompel uit de kliniek hoorbaar. Er klonken enige bonken en daarna ging het geprevel over in woedende kreten. „Hoe dikwijls werkt een schok heilzaam op het denken!", vervolgde de professor met verheffing van stem. Maar hij werd overstemd door het naderende geroep uit het gebouwtje en daar trad de lijder zelf door het gat naar buiten. „Te lui om een luiwagen vast te houden!", tierde hij. „Nog te lam om voor een marmeren heer te zorgen, dat zijn jullie! Maar ik zàl jullie!"

Door ademnood gedwongen zweeg hij even en daar maakte de specialist gebruik van. „Ziet u, wat ik bedoel?", vroeg hij. „Zijn driftaanval doet hem positief denken."

TOM POES EN HET STENENBEEN-PROBLEEM

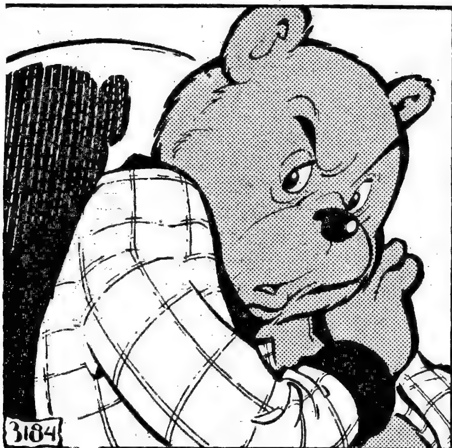

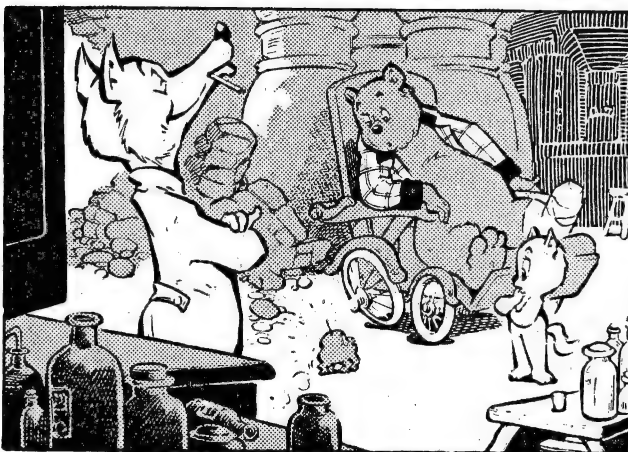

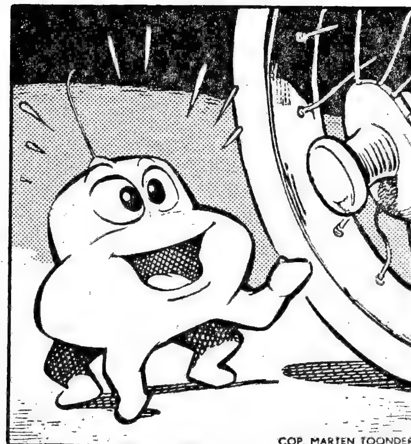

3183. „Ziet u wel?", vroeg de specialist. „In plaats van negatief in een wagentje te zitten, springt de patiënt nu opgewekt rond. De ontroering heeft hem zo bewogen, dat hij vergeten heeft, dat hij een stenen been bezit." Heer Ollie, die net opnieuw had willen uitbarsten, kalmeerde plotseling en keek onthutst naar de zwachtels die zijn voet sierden. „Ach, hoe vreselijk is dit alles", klaagde hij. „Ik moest mij in acht nemen, zei de dokter. Rust en nog eens rust, zei hij – en nu dit. Ik zal ineen storten, dat voel ik." „Fout!", riep de geleerde uit. „Dat is weer negatief. Kom binnen, meneer Bommel, dat beginnen we aan uw kuur. Juist, opgewekt naar binnen stappen en niet op de rommel letten. Mooi zo, deze kamer in, alstublieft." Zo sprekende opende hij de deur van een ruim vertrek en liet zijn gasten binnentreden. „De invalidenwagen rijdt niet zo best meer", zei Tom Poes bezorgd. „Hoe komen we weer in het hotel?" „Gewoon", zei de professor glimlachend. „Wandelend, natuurlijk. Dat hoort bij de therapie, mijn waarde. Het rolstoeltje moet worden afgeschaft en de patiënt moet positief denken. Maar komaan, gaat u zitten, dan zal ik u mijn onfeilbaar apparaat laten zien. Daarmee zult u alle lichtkantjes ontdekken – en dan volgt de genezing vanzelf." Hij begon in een kast te rommelen, maar heer Bommel had alle interesse verloren. Met een smartelijk gelaat liet hij zich door Tom Poes in zijn stoel helpen en keek toen broedend voor zich uit.

TOM POES EN HET STENENBEEN-PROBLEEM

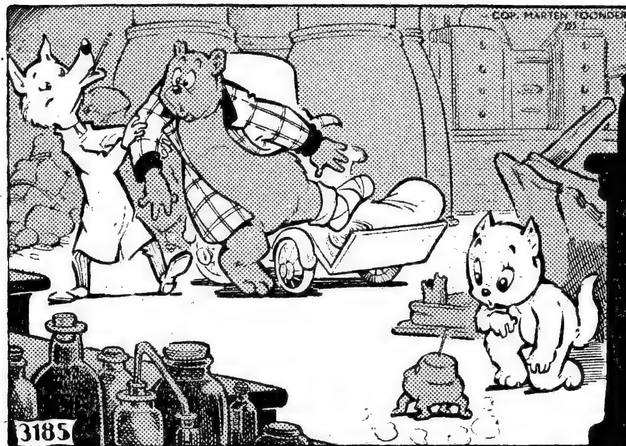

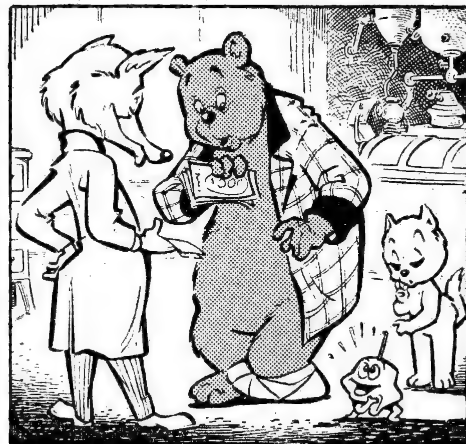
3184. „Kom, ik zal u mijn beste model geven", zei de specialist vanuit de kast. „Voor een half jaar gegarandeerd – en wat het mooiste is – de prijs zal u meevallen." „Ach, schei toch uit", zei heer Ollie bitter. „Begrijpt u dan niet hoe stuitend al dit geknoei is voor een versteend heer die niet van veranderingen houdt? Ach, als mijn goede vader had moeten meemaken, dat zijn Ollie het leven door moet gaan in marmeren toestand, terwijl hij alles wil laten zoals het was." Hij zweeg en staarde verbaasd naar de kast waaruit nu een vreemd figuurtje naar voren drentelde. „Nu, wat zegt u daarvan?", vroeg de geleerde trots. „Het nieuwste, mag ik wel zeggen." „Hm", zei Tom Poes, „het lijkt me een soort machientje dat ratelt bij het lopen. Hoe kan..." „Juist", onderbrak de professor. „Dit is een verbeterde walkie-talkie of liever gezegd, een loop-pratertje. Hij heeft een elektronisch richtingzoekertje en keuze uit vijfentachtig positieve variaties. Hij is adrenaline-gevoelig en afgestemd op neurotische golven, zodat hij altijd juist reageert." Heer Ollie liet zich moedeloos achterover zakken. „Hoe tactloos", prevelde hij. „Wat moet een heer in mijn toestand met kinderspeelgoed doen?"

Het loop-pratertje trippelde op hem toe en keek hem met glanzende glazen oogjes aan. „Het is een verrukkelijke dag", sprak het met een prettige stem. „Een dag om dingen te gaan doen. We voelen ons gezond en fris op een dag als vandaag. We gaan de zon opzoeken."

TOM POES EN HET STENENBEEN-PROBLEEM

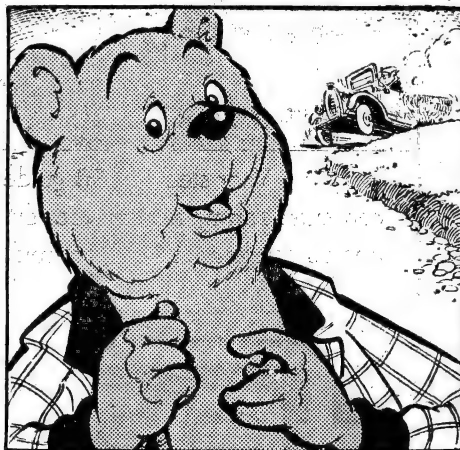

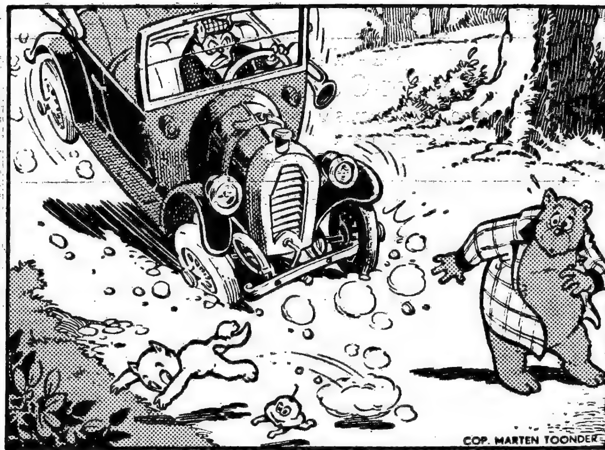

3185. Nu wendde de geleerde zich tot heer Bommel en begon hem uit zijn zittende houding op te trekken. „Komaan", sprak hij, „genoeg van dat negatieve hangen in een wagen. U hebt al te veel alles op zijn beloop gelaten, en alles in uw leven gelaten zoals het was; daar versteend men van. Volg nu nauwgezet de vermaningen van mijn loop-pratertje, dan zult u binnenkort geheel genezen zijn." „Hoe kan dat?", vroeg Tom Poes, die het apparaat nauwkeurig had bekeken. „Het is maar een gewoon mechaniekje. Hoe kan dat weten wat goed voor heer Ollie is?" „Heel eenvoudig", zei de professor glimlachend. „Het is afgestemd op de neurotische golven die de patiënt uitzendt – en het heeft een heel arsenaal praat-celletjes met zonnige opmerkingen voor iedere aandoening." Heer Bommel had niet naar deze verklaring geluisterd. „Zal ik binnenkort helemaal genezen zijn?", herhaalde hij peinzend. „Gegarandeerd", bevestigde de specialist. „Duizenden brieven van tevreden patiënten liggen ter inzage – en de prijs is slechts tienduizend florijnen." Heer Ollie greep verbijsterd naar zijn portefeuille en begon te tellen. „Ik moet dit proberen", mompelde hij. „Hoewel ik het een eigenaardig iets vind. En duur is het toch ook wel – hoewel geld voor een vermarmerd heer geen rol speelt. Maar tienduizend florijnen . . ." Nu trad het loop-pratertje nader. „Ach, wat héérlijk!", zei het. „Wat h'eérlijk is het om voor iets héél moois te kunnen betalen! We zijn toch wel bevoorrecht!" Heer Bommel keek getroffen op het instrumentje neer. „Wat een lief ding", zei hij vertederd. „Vind je ook niet, jonge vriend?" „Hm", zei Tom Poes.

TOM POES EN HET STENENBEEN-PROBLEEM

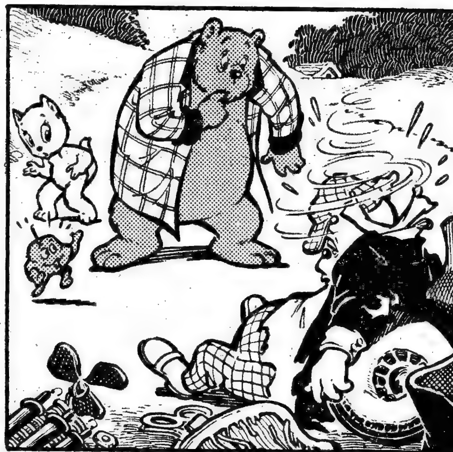

3186. Heer Bommel had door het loop-pratertje weer wat moed geschept, en hij liet toe, dat de specialist Slagslager hem van zijn zwachtel ontdeed en hem te voet de kliniek liet verlaten. Nu strompelde hij moeizaam over de weg, daarbij zwaar op zijn jonge vriend leunend en luisterend naar het vrolijke gebabbel van het apparaatje. „Het is mooi weer", zei het ding opgewekt. „O, wat is het mooi weer. Echt weer om te wandelen. Wandelen is prettig; wandelen is gezond. Wat valt lopen eigenlijk mee! Het is fijn om te lopen met dit mooie weer. O, wat is het mooi weer en wat valt het lopen mee!" „Hij heeft gelijk", zei heer Ollie, toen dit gepraat een poosje geduurd had. „Wil je wel geloven, dat het lopen best meevalt, jonge vriend? Misschien heb ik het allemaal te somber ingezien." „Hm", zei Tom Poes. „Wat: hm!", riep heer Bommel uit. Hij richtte zich op en stapte zwaar dreunend voort. „Je denkt negatief!", vervolgde hij. „Zie je dan niet hoe prettig het wandelen is? Ik zou... Maar wat is er, Tom Poes?" „Pas op, een auto!", riep Tom Poes. Hij sprong snel opzij en het loop-pratertje volgde zijn voorbeeld. Maar heer Ollie kon met zijn stenen been niet zo vlug weg komen — en daar stond hij nu met afgrijzen naar de naderstormende wegpiraat te staren. Het voertuig remde scheurend, maar helaas; de snelheid was te groot.

TOM POES EN HET STENENBEEN-PROBLEEM

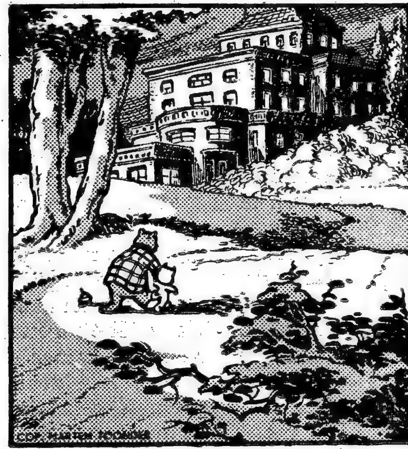

3187. Heer Bommel stond machteloos midden op de weg, en de nadersuizende auto remde uit alle macht. Daardoor verloor de chauffeur de macht over het stuur, en omdat de remmen blokkeerden vloog het voertuig over de kop. De ongelukkige bestuurder werd eruit geslingerd en kwam met een plof naast heer Ollie neer. „O", stamelde deze verwezen. Maar nu snelde het loop-pratertje nader. „Ach, wat fijn!", riep het opgetogen. „Wat heerlijk dat alles zo goed is afgelopen! Iedereen is gezond, iedereen voelt zich prettig. O, wat is dat heerlijk!" „Hij heeft gelijk", mompelde heer Bommel. „Alles is goed afgelopen. Dat is wel heerlijk; want hoe licht had men mij kunnen overrijden. Ja, dat is wel fijn . . ." Er kwam beweging in de chauffeur, en hij keek langzaam op. „Fijn hè?", gromde hij. „Goed afgelopen, hè? Hij wees naar het wrak van zijn auto achter hem en sprong toen plotseling overeind. „Jullie voetgangers zijn piraten!", schreeuwde hij. „Jullie vragen om ongelukken! Jullie moesten opgesloten worden!" „Zo!", riep heer Ollie, die nu ook driftig werd. „Dat jakkert maar over de weg zonder op passerende lijders te letten!" „Kom", zei Tom Poes. „Het had erger kunnen zijn!" „Wat is het goed afgelopen", vulde het loop-pratertje aan. „O, wat is dat heerlijk!" Deze opmerkingen brachten de bestuurder van de verongelukte auto tot het uiterste en hij begon briesend de mouwen op te rollen.

TOM POES EN HET STENENBEEN-PROBLEEM

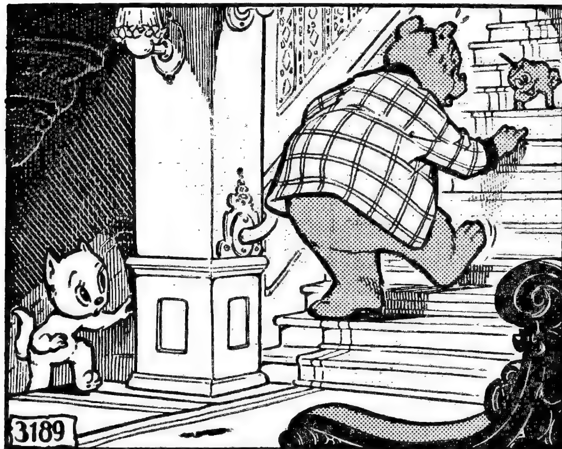

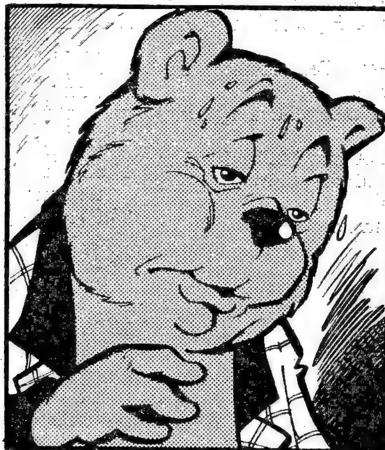

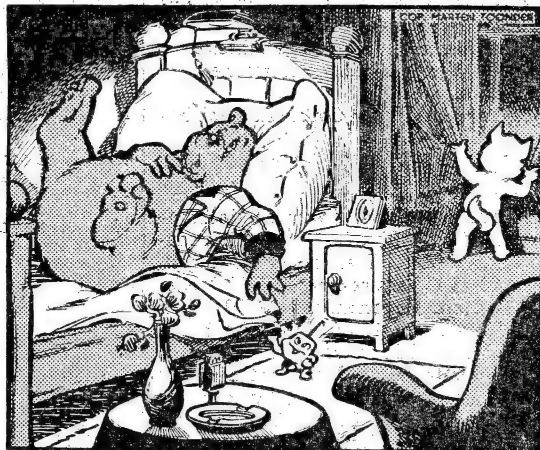

3188. De bestuurder van de verongelukte auto trok zijn jasje uit en stelde zich met opgerolde mouwen voor heer Ollie op. „Zo, nu zullen we eens zien hoe fijn alles is!", schreeuwde hij overspannen. „Niet doen!", riep Tom Poes. „Deze heer is niet lekker! Hij heeft stenen be-nen!" De chauffeur keek daar natuurlijk van op, en toen hij onthutst even zijn mond hield, trok heer Bommel snel zijn portefeuille. „Ik zal de schade betalen", zei hij haastig. „Houd jij je hier nu maar buiten, Tom Poes. Een Bom-mel weet hoe hij zoiets moet aanpakken. Hier, goede vriend!" De chauffeur greep het rolletje bankbiljetten, telde vluchtig en langzaam ont-spande zijn stroef gelaat. „Dat is beter", sprak hij. „Maar laat het niet weer gebeuren, mooie meneer. Ik heb stenen vuisten, zie je?" Met een onaangename lach keerde hij zich om en stapte weg. Nu trad het loop-pratertje nader. „Wat is het toch héérlijk!", riep het. „Geld verzacht alles. Nu is alles weer prettig!" „Ach ja, het is een kwestie van tact", zei heer Bom-mel. „Men moet tegen zo'n grove figuur nooit over het lijden van een heer praten, Tom Poes. En overigens is het ongepast om rond te bazui-nen, dat ik stenen benen heb." Hij zette zich moeizaam weer in beweging, en besloot: „Ze zijn trouwens niet van gewone steen. Ze zijn van marmer, als je begrijpt wat ik bedoel."

TOM POES EN HET STENENBEEN-PROBLEEM

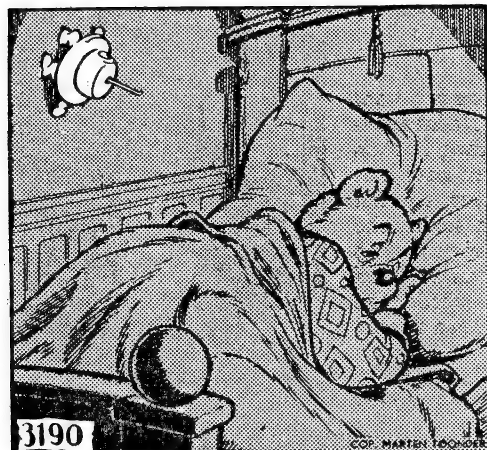

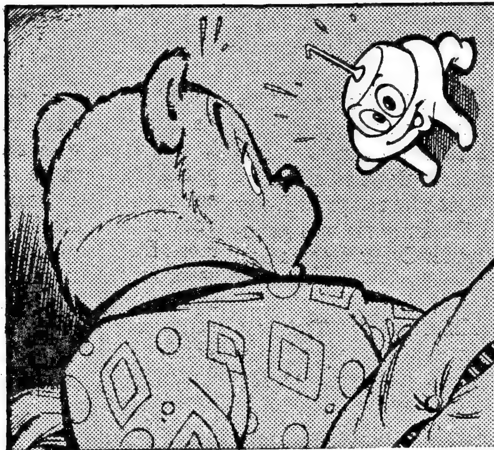

3189. Toen heer Bommel tenslotte het hotel bereikte was hij uitgeput door het gesleep met zijn stenen benen. Maar het prettige gebabbel van zijn loop-pratertje gaf hem de kracht om ook nog de trappen te beklimmen. „Het gaat héél goed!”, riep het ding opgewekt. „Stap, stap – kijk eens hoe goed het gaat! Trappen klimmen is héél heilzaam! Ach, wat gaat dat prachtig.” „Wilt u niet even rusten?”, vroeg Tom Poes, die het getob zorgelijk aanzag. „H-het g-gaat héél goed!”, hijgde heer Ollie met een zielig lachje. „Trappen k-klimmen is heel heilzaam v-voor m-me, dat zie je t-toch? Je moet niet negatief d-denken, j-jonge v-vriend... pfff...” Zo pratende was hij in zijn kamer aangekomen, maar toen hij zijn bed bereikt had, was hij aan het einde van zijn krachten. „Ik weet het niet”, prevelde Tom Poes, de gordijnen sluitend. „Die zogenaamde professor met zijn malle apparaten lijkt me een kwakzalver toe. Dit kan nooit goed aflopen.” „Je moest je schamen, jonge vriend”, zei heer Bommel met uitgedroogde stem. „Door dat soort gepraat vererger je mijn kwaal.” „Alles is héél goed voor ons”, riep het loop-pratertje. „We gaan nu fijn slapen. Ach, wat zullen we héérlijk slapen na zo'n prettige wandeling!”

TOM POES EN HET STENENBEEN-PROBLEEM

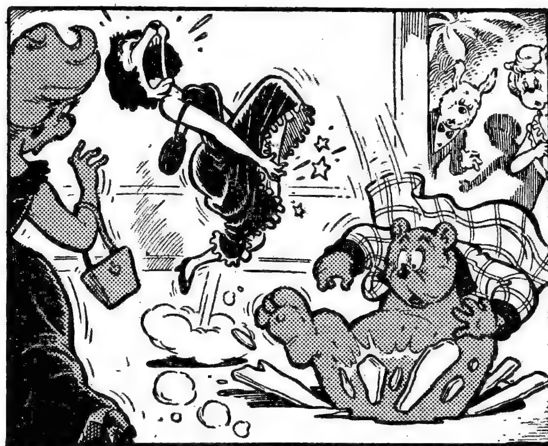

3190. Heer Bommel kon de slaap niet vatten, de zwaarte van zijn stenen benen hinderde hem – en bovendien klonk de dansmuziek uit het hotel in zijn kamer door. „Het gaat héél goed met me", mompelde hij van tijd tot tijd. „Het gaat veel beter! Ik voel me al heel wat prettiger dan gisteren. Het is fijn, dat ik zo opknap.„ Moeizaam keerde hij zich op zijn andere zijde en voelde voorzichtig eens aan zijn voet. „Ach wat!", riep hij bitter uit. „Ze zijn nog steeds van marmer. Het is allemaal onzin!" Het loop-pratertje kwam ijlings langs de wand nadergesneld en stelde zich voor de lijder op. „Men moet altijd prettig denken", sprak het vermanend. „Van boos denken wordt men ziek. Goed denken is prettiger. Daar wordt men beter van." „Bah", hernam heer Ollie gramstorig. „Waarom kan ik dan niet slapen? Ik heb nu al een uur prettig gedacht en het helpt me niets." „Het weer is te mooi om te slapen", zei het apparaatje blij. „En de muziek daar beneden is heel prachtig. We voelen ons jong en sterk. We hebben zin in een fijne wals. Walsmuziek is fijn!" „O", zei heer Ollie. Hij bleef een tijdje stil liggen om daarover na te denken – toen wierp hij plotseling de dekens van zijn bed en stond op. „Ik zou wel zin hebben in een dansje", mompelde hij. „Die muziek beneden herinneert me aan mijn jeugd. Walsmuziek is fijn!" Zo sprekende was hij in zijn jas geschoten en daarop strompelde hij naar beneden naar de danszaal.

TOM POES EN HET STENENBEEN-PROBLEEM

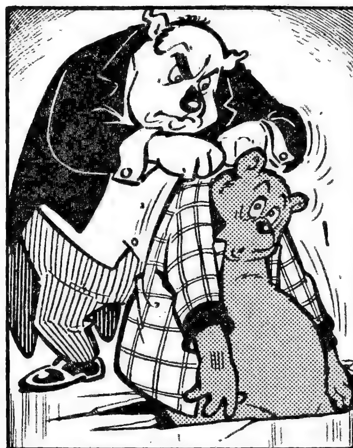
3191. Heer Bommel trad log de danszaal binnen. Zijn loop-pratertje was in de slaapkamer achtergebleven en hij voelde zich plotseling erg alleen met zijn stenen been in het feestgewoel. „Maar komaan", prevelde hij, terwijl er een vastberaden trek op zijn gelaat verscheen, „dansen is heerlijk. We voelen ons jong en sterk. Ik heb er echt zin in." Zo mompelend hield hij halt voor een alleenzittende dame en maakte een buiging. „Mijn naam is Bommel", sprak hij. „U weet wel. Mag ik de eer hebben? Deze vrolijke muziek noodt tot een dansje."

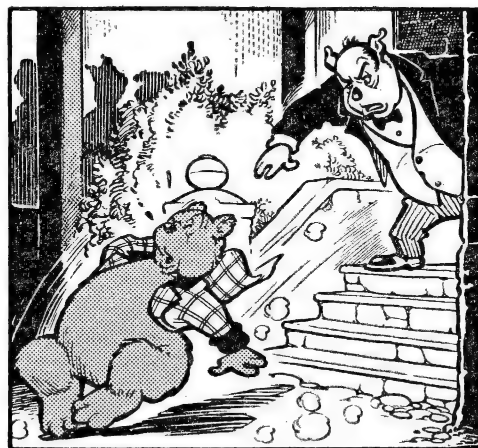
De aangesprokene stond op en volgde hem naar de dansvloer. „Bent u hier voor een kuur, meneer Bommel?", vroeg ze, een onzekere blik op zijn moeilijke voet werpend. „Och", zei heer Ollie, „ja en nee. Ik had de laatste tijd wat last van vermarmering. Men kan dat zo hebben als heer zijnde. Maar nu gaat het veel beter. Op het denken komt het aan, ziet u? Wanneer men denkt: wat voel ik me prettig licht, dan danst men als een veertje." Zo sprekende zette hij een sierlijke danspas in, zonder aan zijn kwaal te denken. Dat wreekte zich natuurlijk; zijn stenen been stampte met grote nadruk op de tenen van de dame, die met een luide gil een heel eind in de hoogte sprong.

Daardoor verloor heer Ollie het evenwicht, en wankelde bonkend achteruit, terwijl de dansers door dit vreemd gebeuren ongerust ruim baan maakten. Heer Ollie maakte slechts enige dreunende schreden, maar toen bleek, dat de dansvloer tegen dit geweld niet bestand was. Het fraaie parket spleet krakend uiteen, terwijl de lijder door de grond zakte.

TOM POES EN HET STENENBEEN-PROBLEEM

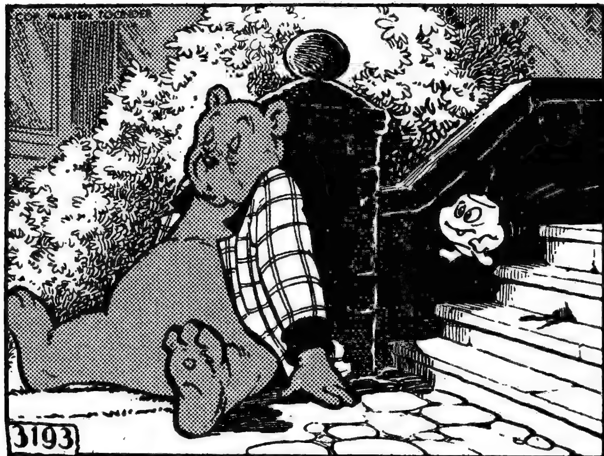

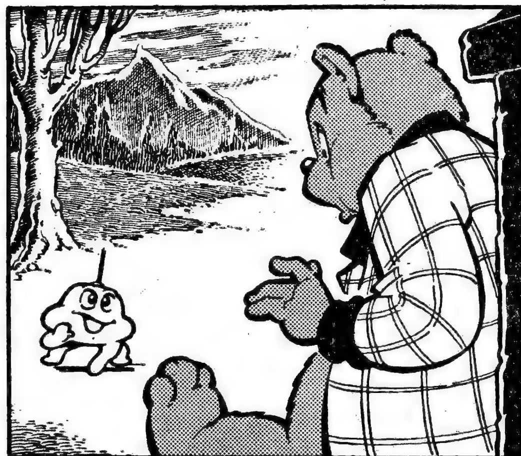

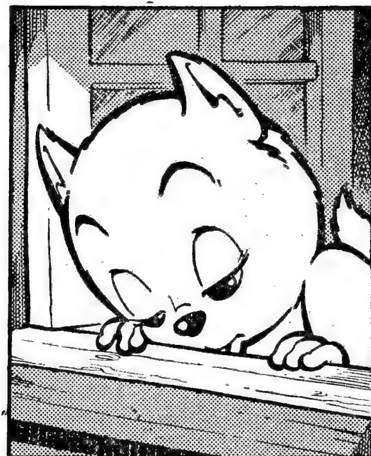

3192. Heer Bommel bleef in een ongelukkige houding in de vloer hangen terwijl hij probeerde zijn voeten vrij te maken, maar het gewicht was te groot. „Ik ben wel diep gezonken", prevelde hij voor zich heen. „Het is moeilijk voor een heer om nu positief te denken. . ." Hij wendde zich met een dapper lachje tot de omstanders. „Als u mij even een hand reikt", begon hij. Maar het werd hem al gauw duidelijk, dat men hem niet vriendelijk gezind was. „Help! Een engerd!", gilde de dame, die hij ten dans geleid had. „Hij heeft lemen voeten!" „Het is marmer, mevrouw!", zei heer Ollie gekwetst, maar zijn woorden gingen in het rumoer verloren, en een potige kelner boog zich over de ongelukkige. „Dat gaat niet, meneer!", zei hij op onaangename toon. „Het komt niet te pas om de dansvloer te betreden met verzwaarde voeten. Het is ongepast en u bent hier ongewenst!" Zo sprekende trok hij heer Bommel uit de grond en duwde hem voor zich uit naar de deur. „Laat me los!", riep heer Ollie. „Ik ben een kuurgast! Ik zal me beklagen bij de directie." „Doet u dat", gromde de kelner, „maar ik heb mijn orders!" En zo werd heer Bommel op ruwe wijze prijsgegeven aan de nachtlucht.

TOM POES EN HET STENENBEEN-PROBLEEM

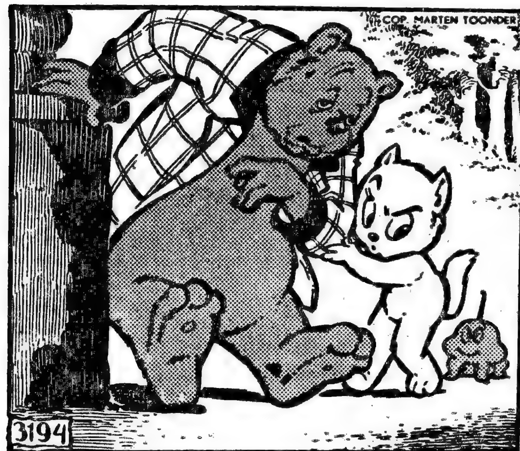

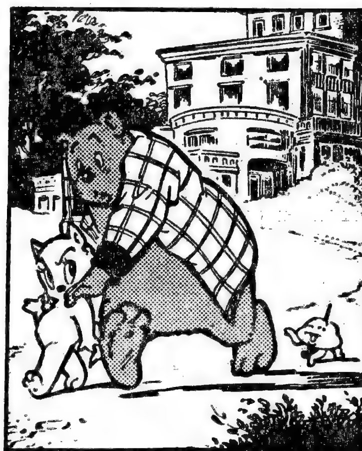

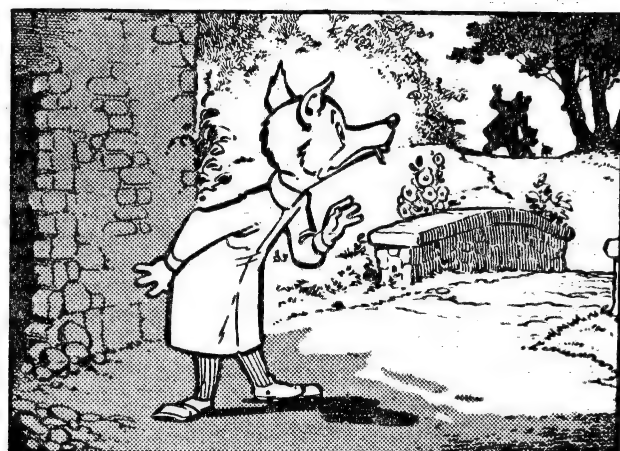

3193. Heer Ollie zat droevig op de grond buiten het hotel en staarde naar de vale dageraad. „Alleen en verlaten", mompelde hij voor zich heen. „Miskend en zonder toekomst. Wat moet er van mij worden? Een marmeren heer, die men misschien als kapstok gebruiken zal. Het is wel ver met mij gekomen!" Hij onderdrukte een snik, maar toen klonk het geluid van metalen voetstapjes achter hem. Het was het loop-pratertje, dat zuiver op de neuronische trillingen van zijn eigenaar was afgestemd en na lang zoeken op hem toesnelde. „Ach, wat prettig!", riep het, „prettig gedanst en nu maar genieten van de prille morgenstond!" „Ik heb niet prettig gedanst", zei heer Ollie bitter. „Ik ben door de vloer gezakt en buiten de deur gezet. Ik had er nooit aan moeten beginnen." „Alle begin is moeilijk!", zei het loop-pratertje opgewekt. „Men valt en staat weer op. Daar leert men van. Daar wordt men sterk en gezond van!" „Ik niet", zei heer Ollie droevig. „Als ik val zijn mijn benen te zwaar om weer op te staan, dat heb ik gemerkt. En het wordt niet beter – alleen maar erger. En ik geniet niet van de morgenstond; ik heb het koud." Zijn stem sloeg over en trok de aandacht van Tom Poes, die toevallig vroeg wakker was. „Dat gaat zo niet langer", mompelde die, zijn hoofd uit het venster stekend. „Er moet nodig iets gedaan worden!"

TOM POES EN HET STENENBEEN-PROBLEEM

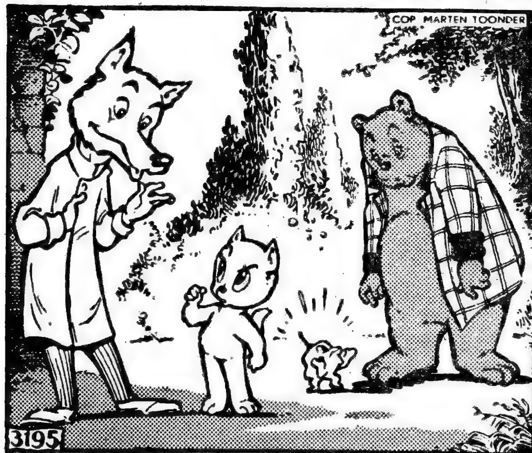

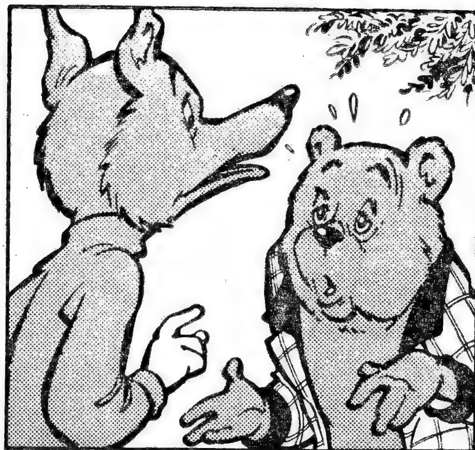

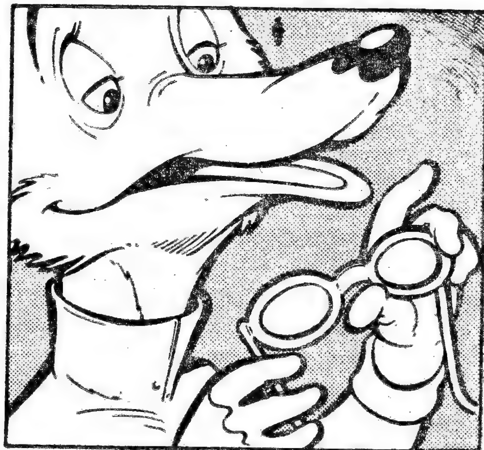

3194. Tom Poes rende naar beneden en hielp heer Bommel met veel moeite op de been. „Wat is er gebeurd?", vroeg hij. „Waarom zit u hier in de kou in plaats van in uw bed te liggen?" „De buitenlucht is gezond", zei het praat-lopertje. „Het is heerlijk om naar de mooie zonsopgang te kijken". „Ik kijk niet", zei heer Ollie bitter. „De morgenstond is niet heerlijk. Bovendien heb ik een dansje gemaakt en toen ben ik door de vloer gezakt en daarop heeft een lummel mij in de kou gezet". „Dat gaat zo niet langer", zei Tom Poes. „Dat gekke toestelletje stookt u tot allerlei dingen op die slecht voor u zijn. Die specialist is een kwakzalver. Kom mee, dan gaan we naar hem toe om hem de waarheid te zeggen!" „We gaan fijn wandelen!", riep het praat-lopertje blij. „We gaan naar de dokter. Die weet overal raad op". „Hij weet nergens raad op!", zei Tom Poes prikkelbaar. „En ik wou dat jij je mond hield. Je verveelt me!" „Hoe kan je dat nu zeggen?", vroeg heer Ollie, die moeilijk lopend op hem steunde. „Het ding is de enige, die vriendelijke dingen tegen me zegt, al zijn ze ook niet waar". „Dat is het juist!", hield Tom Poes vol. „Dat vriendelijke gepraat is slecht voor u". Zo voortsjokkend waren ze de kliniek van dokter Slagslager genaderd, en de geleerde sloeg hun nadering bezorgd gade. „Die vroege komst duidt op klachten", mompelde hij. „Dat is natuurlijk de schuld van dat witte ventje. Zijn negatieve denkwijze houdt de genezing tegen, vrees ik".

TOM POES EN HET STENENBEEN-PROBLEEM

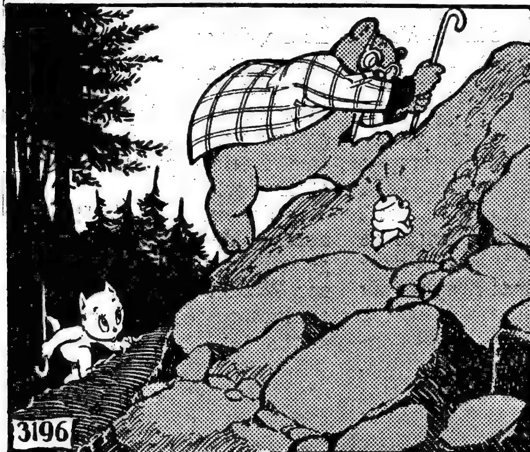

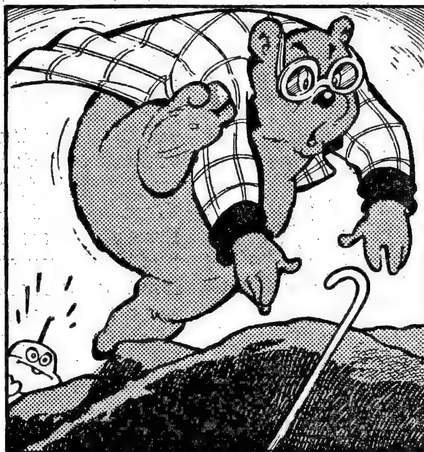

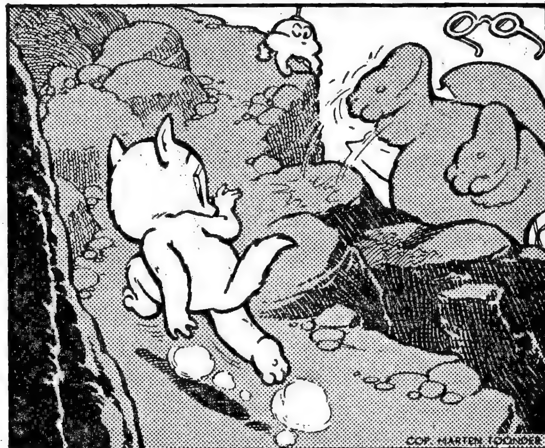

3195. „Goede morgen", zei de heer Slagslager opgewekt. „Aardig, dat u nog eens langs komt. Alles naar wens, hoop ik?" „Alles gaat goed!", riep het praat-lopertje. Maar Tom Poes schoof het opzij. „Het gaat helemaal niet goed", zei hij. „Het wordt steeds erger, zodat heer Bommel ongelukken maakt en voortdurend in de narigheid komt". „We hebben heerlijk gedanst en een mooie wandeling gemaakt", juichte het apparaatje op de achtergrond. „Het gaat steeds beter". „Zo komen we er niet", sprak de specialist, zich tot heer Ollie wendend. „Zijn de klachten van uw jonge vriend juist?", vroeg hij. „Gaat het goed of niet goed? Antwoord mij nauwkeurig". „Ja en nee", stamelde de patiënt. „Soms denk ik dat het goed gaat, maar dan gaat het helemaal niet goed, als u begrijpt wat ik bedoel. Mijn been is nog steeds van steen – en mijn andere voet begint ook al. Het is héél vreselijk voor een heer, die niet van veranderingen houdt". „Hm", prevelde de geneeskundige. Hij dacht even na en haalde toen een bril uit de achterzak. „We zullen een straffere aanpak proberen", zei hij. „Hier hebt u een roze bril, die u moet opzetten. En nu gaat u de bergen in om diep de hoge, ijle lucht in te ademen. Vergeet niet om naar het praat-lopertje te luisteren. Goed, de kosten van het advies en de bril zijn dan negentig florijnen".

TOM POES EN HET STENENBEEN-PROBLEEM

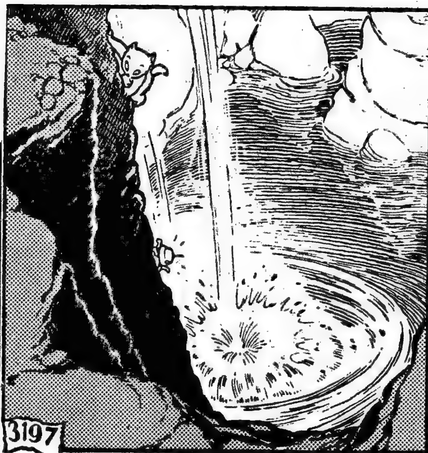

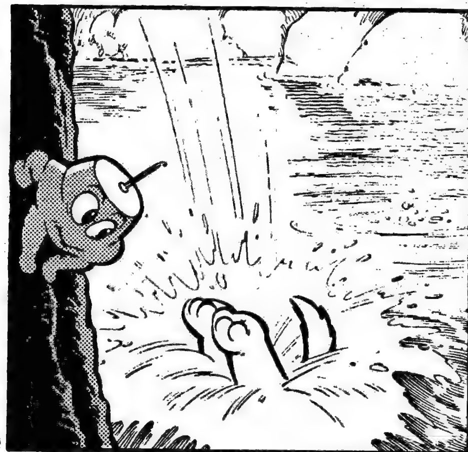

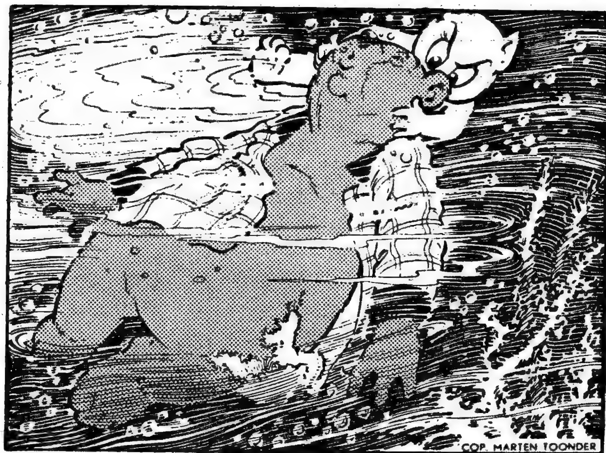

3196. Heer Bommel had de roze bril opgezet en was nu moeizaam doende om een berg te beklimmen. Tom Poes volgde op een afstand en luisterde met tegenzin naar het vrolijke gesnap van het praat-lopertje. „Van kwaad tot erger", sprak hij tot zichzelf. „Hoge, ijle berglucht voor een heer met marmeren benen? Wat een onzin. Heer Ollie luistert alleen naar die zogenaamde professor en zijn praat-lopertje, en hij zeurt alsmaar dat hij niet van verandering houdt." Heer Ollie klauterde intussen hijgend hoger en hoger. Zijn stenen voeten bonkten zwaar op de rotsbodem en konden maar moeilijk houvast vinden. Bovendien werd hij ernstig in het zicht belemmerd door de gekleurde bril. „Ik zie niets", klaagde hij. „Alles is rozig!" „Rozig is mooi!", riep het praat-lopertje blij. „Zoek de zonzijde! De zonzijde is altijd rozig. Daar wordt men vrolijk van!" „Vrolijk...", mompelde heer Bommel triest. „Ik ben aan het einde van mijn krachten!" Op dat moment struikelde hij over een steen, zodat het vuur uit de rotsen sloeg. Met een kreet trachtte hij het evenwicht te bewaren – maar omdat hij niet goed kon kijken deed hij een misstap, zodat hij bonkend in de afgrond verdween.

TOM POES EN HET STENENBEEN-PROBLEEM

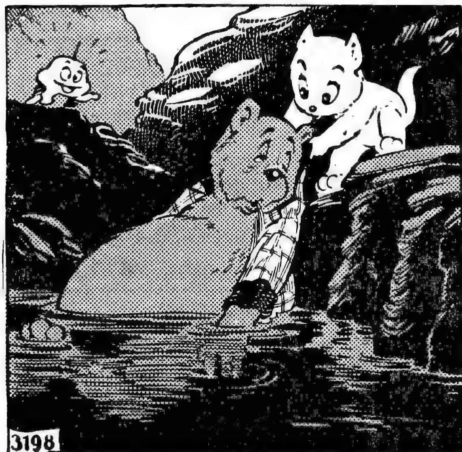

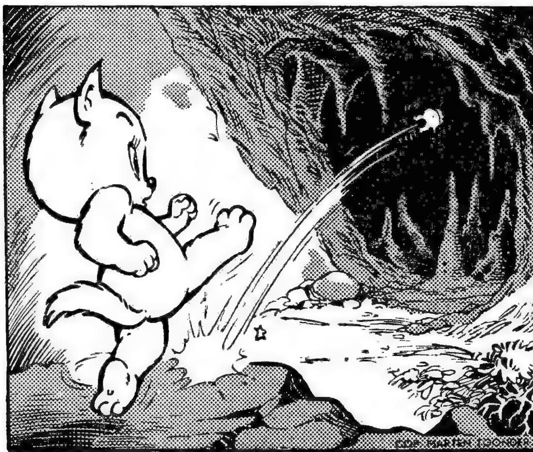

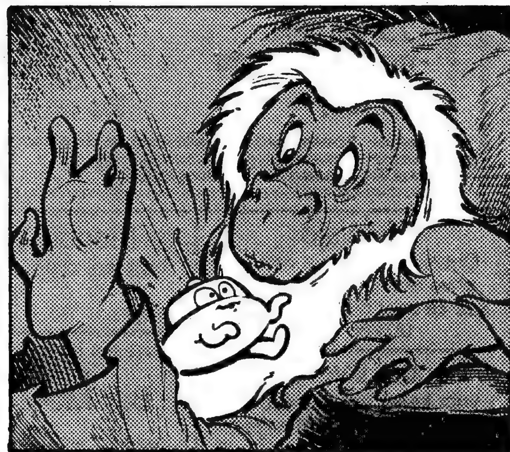

3197. Aan de voet van de rotsen bevond zich een meer dat de bergen helder weerspiegelde. Maar plotseling werd de waterspiegel ruw vaneen geslagen door een vallend lichaam, dat met een kreet in de diepte verdween. Het was heer Bommel, die op de berg gestruikeld was en hier een vreselijke val beëindigde. „Ach, wat heerlijk!", riep het praat-lopertje, dat hem langs de steile rotswand nasnelde. „Wat fijn, dat hier water is. Water is veel zachter dan stenen. In water valt men prettig. En een fris bad knapt zo op, wanneer men geklommen heeft!" „Houd je mond!", riep Tom Poes driftig. „Als ik je te pakken krijg, zal ik jou ook eens een fris bad geven!" Hij liet zich moeilijk langs de wand naar beneden zakken, maar hij begreep, dat hij op deze manier niet gauw genoeg beneden zou komen. Daarom keerde hij zich om en sprong achter zijn vriend aan in het ijskoude nat. Het duurde niet lang voor hij heer Ollie vond. De ongelukkige wierp dicht wolken zand en bezinksel op terwijl hij probeerde om zijn marmeren voeten van de bodem los te maken. Maar het is te begrijpen, dat zoiets niet meevalt. Zelfs met de hulp van Tom Poes was het een hele toer en toen de lijder eenmaal vrij was, bleek al spoedig, dat hij daarmee nog niet aan land was gebracht. Er begon nu een akelige strijd om boven het koude water uit te komen.

TOM POES EN HET STENENBEEN-PROBLEEM

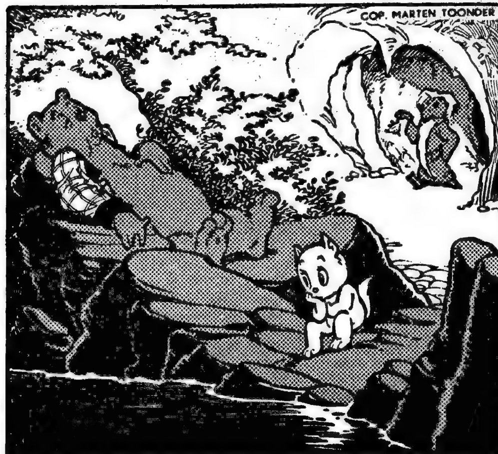

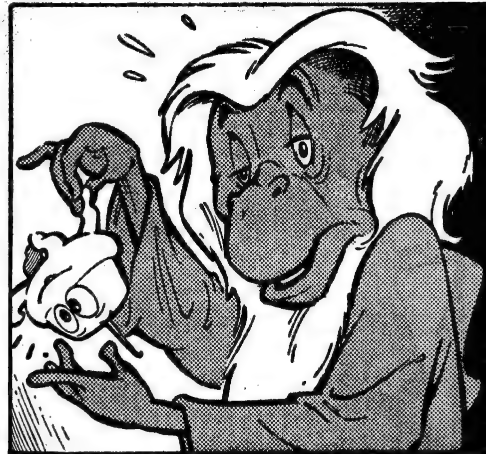

3198. Tom Poes was aan het einde van zijn krachten toen hij heer Bommel aan land kon trekken. Hijgend en druipend bleef hij naast zijn versufte vriend op de stenen zitten om in de zon een beetje tot zichzelf te komen. Het praat-lopertje dribbelde uit de schaduwen nader en keek hem met glanzende oogjes aan. „Zo'n bad knapt op!", sprak het opgewekt. „Heerlijk verkwikt is men na zo'n bad. O, wat voelt men zich dan fijn. Na zo'n bad is men tot vele dingen in staat!" „Ja", zei Tom Poes woedend, „dat is zo!" Met deze woorden krabbelde hij overeind en gaf het instrumentje zó'n trap, dat het met een grote boog een naburige grot binnen vloog. Nu wilde het geval, dat in deze spelonk een zonderling woonde. Het was een bejaard denker, die de eenzaamheid had gezocht om een studie van het leven te kunnen maken. Ver van het rumoer van de bewoonde wereld gaf hij zich daar over aan diepe gepeinzen en het is te begrijpen, dat de grijsaard niet weinig schrok, toen er plotseling een babbelend apparaatje in zijn baard vloog. „Wat prettig is het hier", sprak het ding. „Koel en schaduwrijk. Heerlijk rustig om goed na te denken." „Woorden", mompelde de oude gestoord. „Woorden zonder zin. Het is nog niet genoeg, dat levende wezens praten en praten! Men maakt ook nog praatmachines. En dat terwijl men niets te zeggen heeft! Waar komt dit helse tuig vandaan, vraag ik me af!"

TOM POES EN HET STENENBEEN-PROBLEEM

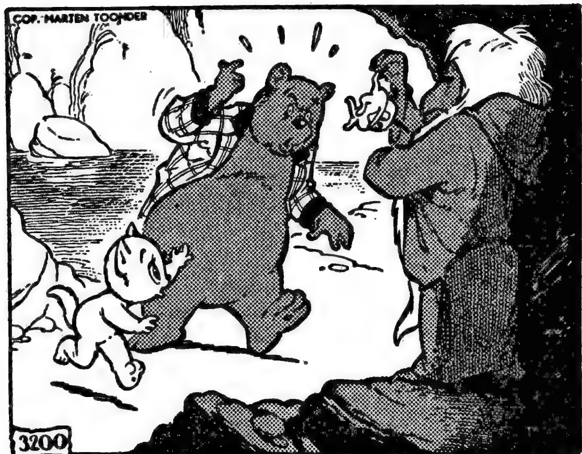

3199. De grijsaard hield het praat-lopertje op de uitgestrekte hand en luisterde peinzend naar zijn gebabbel. „Een mooie grot", zei het ding prijzend. „Wat heerlijk om in zo'n mooie grot te wonen. Zo heerlijk stil. En zo rustig!" „Woorden", mompelde de oude peinzend. „Welk brein heeft deze contraptie samengesteld? Welk een vernuft is er gebruikt om zoiets onbenulligs uit te vinden? Daar moet ik meer van weten!" Met deze woorden liep hij zijn grot uit om naar indringers te zoeken. Nu, hij hoefde niet ver te gaan. Aan de oever van het meer zaten Tom Poes en heer Bommel nog steeds hijgend in de zon om bij te komen. „W-waar ben ik?", vroeg heer Ollie, lodderig de ogen opslaande. „U bent in het water gevallen", zei Tom Poes. „U was bezig een berg te beklimmen, en dat kon u natuurlijk niet met een stenen been. Maar het praat-lopertje..." „Juist", zei een vreemde stem achter hen, „een praat-lopertje, hè? Hoe verzint men het?" Heer Bommel keek verrast om en staarde naar het apparaatje, dat in een ongemakkelijke houding voor hem hing. „Wat een prachtige omgeving!", riep het opgetogen. „Wat is het hier gezellig! Allemaal aardige lieden." „Is dit van u?", vroeg de kluizenaar. „Ja", zei heer Ollie. „En u moet hem niet zo ruw vasthouden. Hij moet positief denken!"

TOM POES EN HET STENENBEEN-PROBLEEM

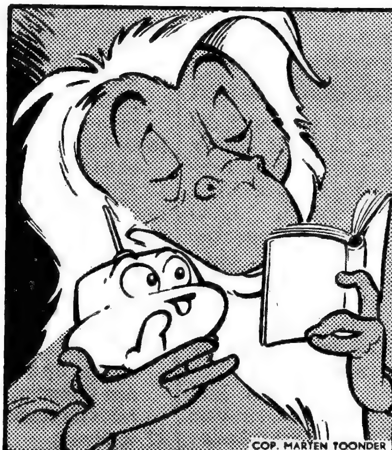

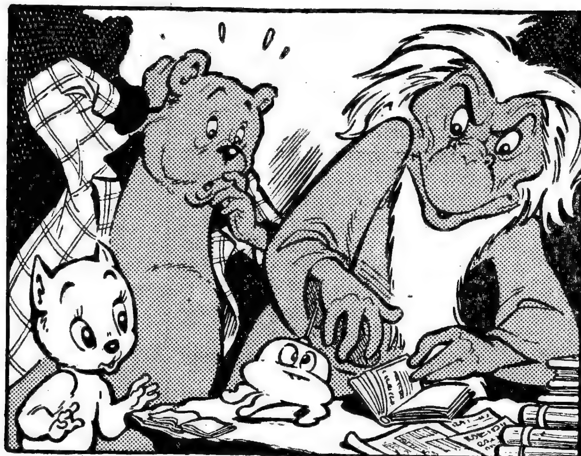

3200. „Dit apparaatje werd in de eenzaamheid van mijn grot ontworpen", zei de grijsaard. „Het stoorde me met zijn ingeblikte gepraat." „Dat heeft mijn jonge vriend hier gedaan", hernam heer Ollie. „Maar het praat-lopertje is van mij. Geef het terug!" „Niet teruggeven!", riep Tom Poes uit. „Dat ding geeft alleen maar ellende; daarom heb ik het weggegooid." „Geef terug!", herhaalde heer Ollie klagend. „Het is mijn medicijn! Ik heb het nodig tegen mijn kwaal. Ik ben een ernstige patiënt." De oude deed een stapje terug, terwijl hij het instrumentje stevig vasthield. „Een ogenblikje", sprak hij. „Hoe kan een praat-machientje een medicijn wezen? En waarom werd het weggegooid?" „Omdat het levensgevaarlijk is", zei Tom Poes. En omdat hij de oude kluizenaar vertrouwde, vertelde hij hem de hele geschiedenis van heer Bommels stenen been. De lijder zelf stond er mokkend bij, maar hij was te zeer afgemat na zijn val in het bergmeer om moeilijkheden te maken. „Een duidelijk geval", zei de grijsaard toen Tom Poes uitgesproken was. „Het is logisch, dat iemand die alles wil laten zoals het was en die niet van veranderen houdt, langzaam versteent. Maar dat kan men niet genezen door prettig gepraat!" „D-dat is n-negatief...", riep heer Ollie; maar de ander liet hem niet uitspreken. „Die benen van u duiden op gevorderde verstarring!", vervolgde hij streng. „We zullen uw denken moeten losweken."

TOM POES EN HET STENENBEEN-PROBLEEM

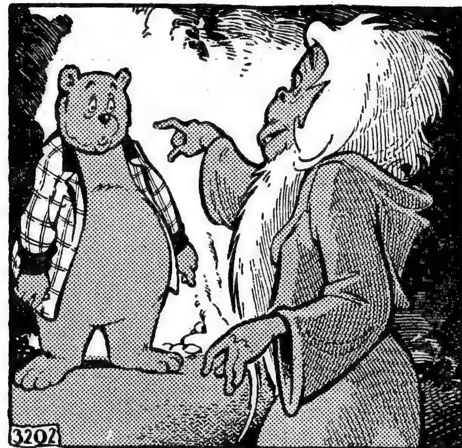

01. „Het gebeurt vaak, dat men verstenin-gen door garstig gepraat tracht te genezen", zei de kluizenaar. „Ik heb daar een aardige verzameling van aangelegd. Komt u maar mee, dan zal ik hem u tonen." Hij ging Tom Poes en heer Ollie voor in zijn grot en wees naar enkele planken vol drukwerk die hij langs de wanden bevestigd had, en trok daar een boekwerkje uit. „Een agenda voor zakenlie-den", sprak hij. „Het is bekend, dat die vaak aan hartverkommering lijden of vlekken op de breinwand vertonen. Welnu, dat tracht men dan te genezen door opwekkingen als deze: „Lach tegen de wereld en de wereld lacht te-gen u" of „Beleefdheid kost niets en koopt alles"." Hij keek afwachtend rond, maar zijn toehoorders zwegen. Alleen het praat-lopertje murmelde: „Beleefd zijn is prettig. Het is heer-lijk om beleefd te zijn en te lachen. O, wat is het fijn als iedereen lacht." „Hm", hernam de grijsaard. „Dan heb ik hier ook nog een aardi-ge collectie kalenders met spreuken voor iede-re dag. Die geven steun aan ongeoefende den-kers: hoor maar: „Wijsheid is voor de ziel, wat gezondheid is voor het lichaam." „Wijsheid is prettig", begon het praat-lopertje. Maar nu be-trok het gelaat van de oude plotseling en met een klap zette hij het apparaatje naast de ande-re curiosa. „Genoeg", zei hij. „Dit ding is ver-bluffender dan alles wat ik al heb. Ik zal het houden, zodat we ongestoord aan de genezing van uw stenen been kunnen denken."

TOM POES EN HET STENENBEEN-PROBLEEM

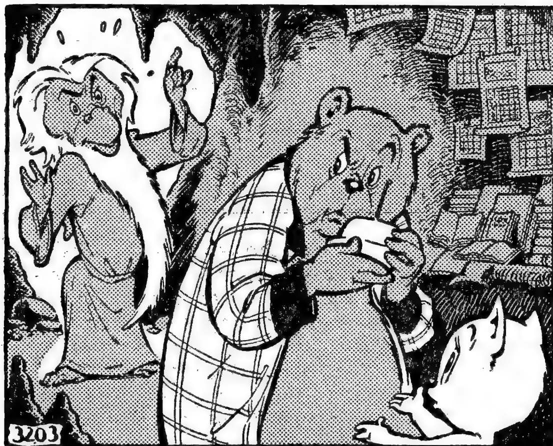

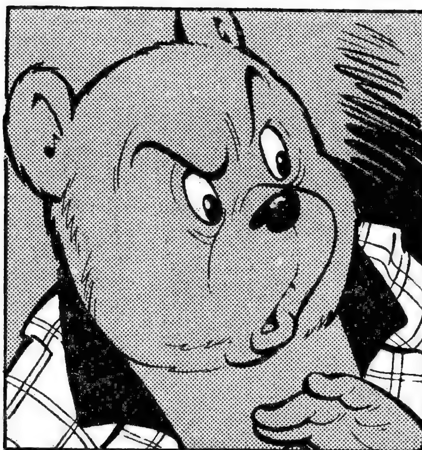
3202. „Ik wil mijn praat-lopertje terug hebben!", riep heer Bommel klagend uit, maar de kluizenaar wenkte dit af. „Het praat alleen maar verstarde woorden – en woorden raken trouwens alleen de buitenkant. We moeten dieper gaan." „Maar ik wil het terug hebben!", jammerde heer Ollie. „Ik voel me zo akelig, dat ik negatief ga denken; ik voel het aankomen." „Ook denken is oppervlakkig", hernam de oude rustig. „We moeten nòg dieper gaan. Genezing is voor u alleen maar mogelijk door diep, zéér diep af te dalen!" „Hoe kan heer Ollie dat doen?", vroeg Tom Poes. „Heel eenvoudig", sprak de grijsaard. „Onder de aardkorst bevinden zich warme bronnen, die een mooie vergruizende werking hebben. De patiënt moet zèlf de bron zoeken, die hem genezen kan – maar ik kan hem het begin wijzen."

„Dat lijkt me beter dan mooie woorden", zei Tom Poes. Maar heer Bommel sprong driftig naar de plank en greep zijn praat-apparaatje.

„Ik wil het terug hebben!", riep hij hees. „Anders weet ik niets heerlijks meer, met mijn stenen voeten." „Zelf weten", meende de oude. „U kunt alleen u zelf genezen en ik kan u slechts de weg wijzen."

TOM POES EN HET STENENBEEN-PROBLEEM

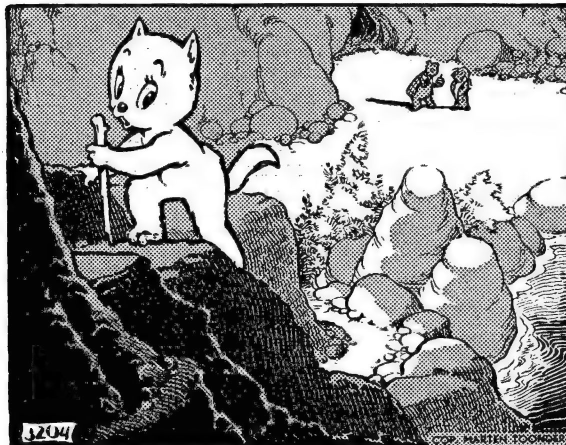

3203. Het praat-lopertje had al die tijd gezwegen, maar toen heer Ollie het van de plank nam, stak hij meteen van wal. „Het is prettig om begrepen te worden", sprak het. „Het is heerlijk dat iedereen ons zo goed begrijpt. Dat is gezellig, dat is fijn. Daar worden we beter van." „Maar niemand begrijpt wat we bedoelen", zei heer Ollie. „Wij heren staan alleen." „Dat moet ook", zei de kluizenaar onderwijzend. „Bij verstening moet men zichzelf genezen. Ik kan u de weg wijzen maar dat praatmachientje kan niets bieden dan memelig gepraat." „Dat is waar!", riep Tom Poes uit. „Dat ding zegt alleen maar onzin, zonder te helpen. U denkt nog steeds, dat alles moet blijven zoals het was – en uw kwaal wordt steeds erger."

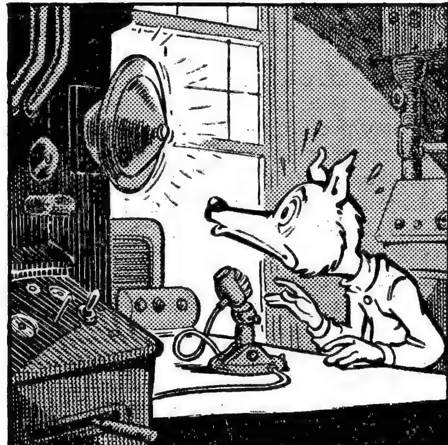
„Ben jij een vriend?", vroeg heer Bommel bitter. „Je misgunt me zelfs mijn praatlopertje. Dat is tenminste vriendelijk en opgewekt en jij zegt alleen maar onaardige dingen. Bah! Altijd somber en zeurderig, zodat je een heel slechte invloed op zijn zwak gestel hebt." „Het is verkeerd om somber te zeuren!", beaamde het apparaatje. „We moeten blij en vrolijk zijn, dan worden we steeds beter." Tom Poes kreeg er genoeg van en hij keerde zich om.

„Ik kan beter naar huis gaan", zei hij, terwijl hij de grot uit liep. Toen hij buiten kwam merkte hij, dat de kluizenaar hem gevolgd was. „Heel verstandig", zei de oude. „Je kunt beter weg gaan. Iemand die aan verstening lijdt, moet zichzelf genezen; laat hem maar een poosje alleen. Ik zal wel een oogje in het zeil houden."

TOM POES EN HET STENENBEEN-PROBLEEM

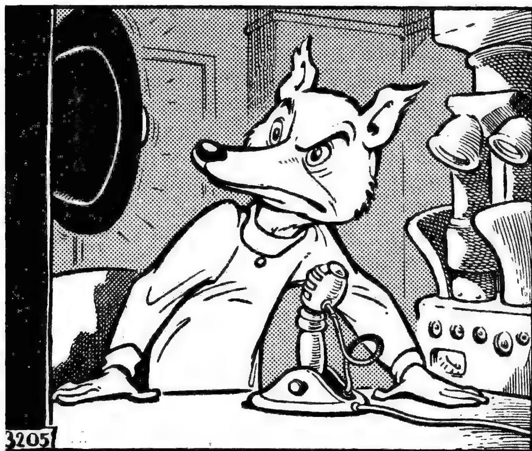

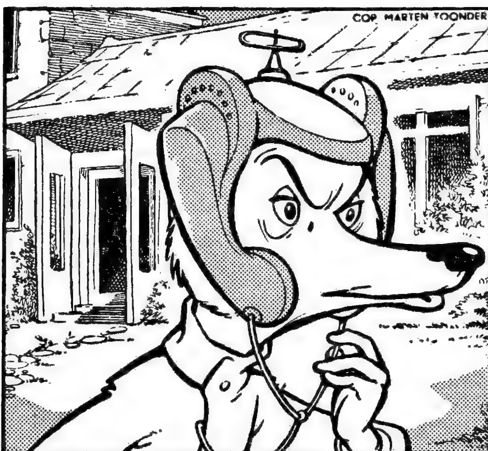

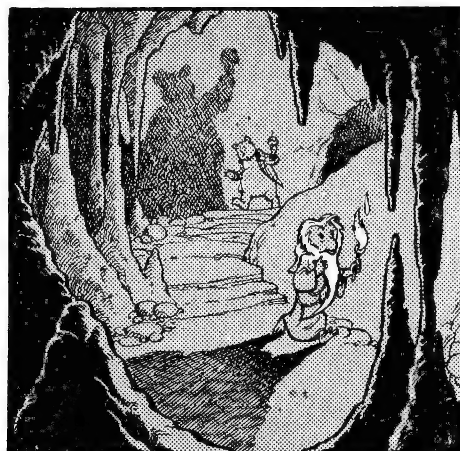

3204. Tom Poes besloot om de raad van de kluizenaar op te volgen en hij beklom met een bezwaard gevoel de berg. Heer Ollie keek hem ontdaan na. „D-daar loopt T-Tom P-Poes", stamelde hij. „W-waar gaat die naar toe?" „Naar huis, zoals hij gezegd heeft", legde de grijsaard uit. „N-naar huis?", herhaalde heer Bommel ontdaan. „Hij kan zijn vriend en raadsman toch niet alleen laten in zijn lijden?" „We zijn niet alleen", zei het praat-lopertje opgewekt. „We zijn samen. Samen zijn is prettig en gezellig." „Ik zal u naar de bronnen brengen", merkte de oude droogjes op, „dan kunt u aan uw genezing werken. Het kost u niets, alleen wil ik dat praatmachientje van u graag hebben wanneer u genezen bent. Voor mijn verzameling, ziet u?" Deze woorden werden opgevangen door de specialist Slagslager. De geleerde was in staat om de door hem verstrekte praatlopertjes te controleren door middel van een in de apparaatjes ingebouwd zendertje. Ook kon hij zich in de door het ding gevoerde gesprekken mengen wanneer hij een microfoon inschakelde. Maar nu zat hij een beetje verwezen naar de luidspreker te staren waaruit de stem van de kluizenaar had geklonken. „Zo, dus die bejaarde pottenkijker wil mijn walkie-talkie hebben, hè?", prevelde hij. „Voor zijn verzameling, hè? Dat moet voorkomen worden. Tot iedere prijs!"

TOM POES EN HET STENENBEEN-PROBLEEM

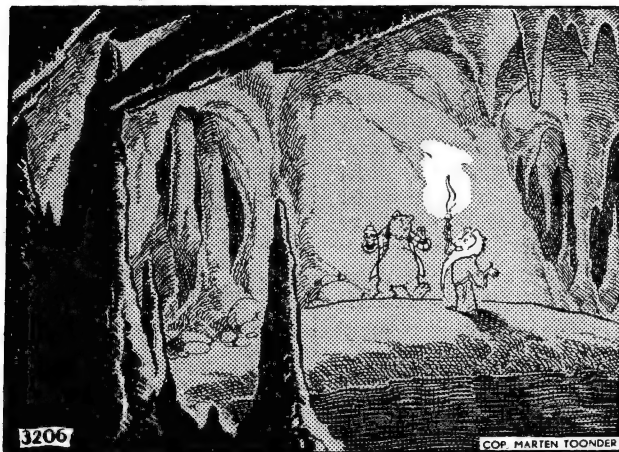

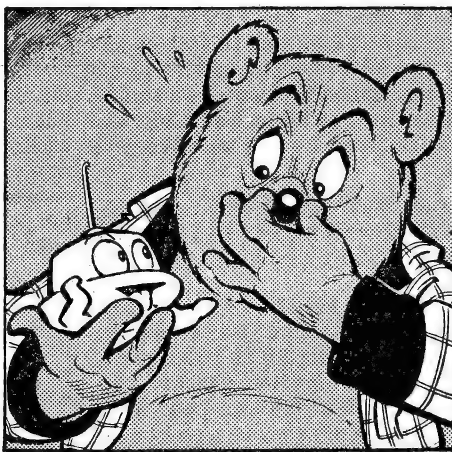

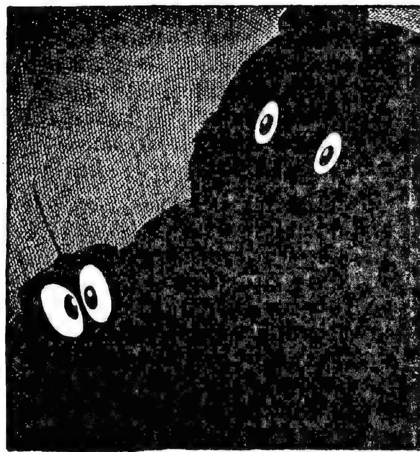

3205. De specialist Slagslager staarde grimmig naar zijn luidspreker. „Daar is het die oude kluizenaar dus om te doen", prevelde hij. „Hij wil mijn praat-lopertje hebben voor zijn verzameling! Maar dat moet voorkomen worden! Mijn walkie-talkie mag niet in handen vallen van die onmaatschappelijke figuur. Hij heeft zich al meester gemaakt van mijn slaag-systeem en dat was erg genoeg. Maar hier moet hij afblijven!" Zo mompelende had hij een vreemd hoedje opgezet, dat uitgerust was met koptelefoons, een antenne, een microfoon en een zendertje. Zo kon hij in voortdurend contact blijven met het praatlopertje, terwijl hij zich naar de spelonk van de kluizenaar spoedde. Intussen had heer Ollie de grijsaard met grote tegenzin gevolgd. „Niemand denkt er aan dat ik aan een stenen been lijdt", sprak hij bitter. „Maar een heer komt tot vreemde dingen wanneer het zijn gezondheid betreft. En overigens is lopen gezond, zegt het praat-lopertje. Daar houd ik mij aan." „O, wat is lopen prettig", riep het apparaatje spontaan uit. Het was nog niet ingeschakeld op het hoofd van de heer Slagslager, zodat het nog geheel automatisch werkte. „Maar het is al donker", klaagde heer Bommel. „En de bodem is erg ruw voor een lijder met marmeren voeten." „Een ogenblikje nog", suste de oude. „We komen direct bij de bronnen, en daar kunt u uitrusten."

TOM POES EN HET STENENBEEN-PROBLEEM

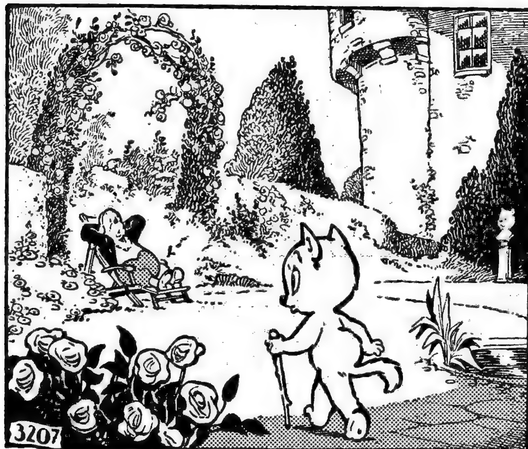

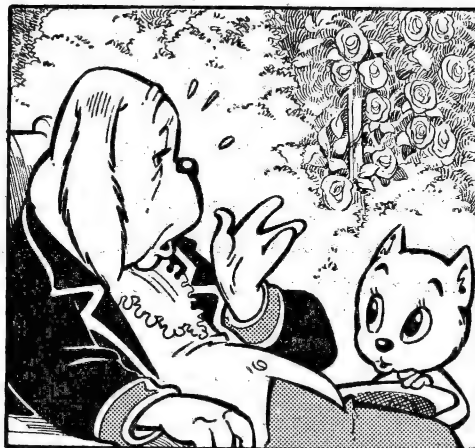

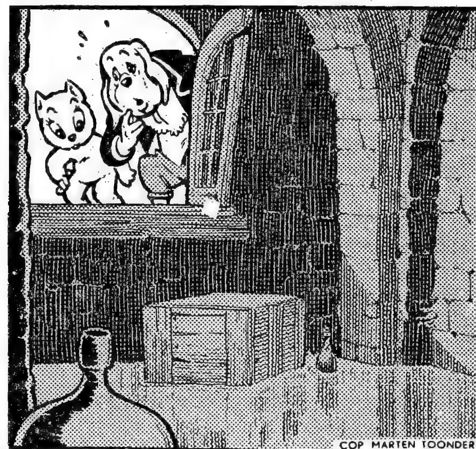

3206. „Hier beginnen de bronnen", sprak de kluizenaar. Hij wees op een watervlakte die zich ver in de grotten uitstrekte, zodat de grenzen zich in duisternis verloren. Heer Ollie keek verbluft naar de poel en snoof met walging de damp op. „Heilzame bronnen met een uitkokende werking", vervolgde de grijsaard. „Hoeveel bronnen er zijn weet ik niet, ik heb ze nooit geteld. Maar één ervan zal u zeker genezen. Ga dus rustig te water en wanneer uw benen lichter worden is dat een teken dat u de goede bron te pakken hebt." „Maar het stinkt hier", stamelde heer Bommel. „Ik wil hier niet baden." „Het is hier donker", zei het praat-lopertje, dat voor het eerst geen lichtpuntjes kon ontdekken. „Wij houden van zon en warmte. Zoek de zon op, de zon is prettig; o, wat is zonlicht heerlijk! Daar worden wij beter van." „Juist!", hernam de oude. „Vergeet niet om mij dat praatmachientje te geven, wanneer u genezen bent. Ik zou het niet graag missen in mijn verzameling. En nu neem ik voorlopig afscheid van u..." „Ik wil hier weg", riep heer Ollie uit. „Het is hier heel stuitend voor iemand in mijn toestand. Wacht even, ik ga mee terug!" De kluizenaar wachtte echter niet. Hij sprong lenig over een paar rotsblokken heen en doofde toen zijn fakkel, zodat een intzwarte duisternis zich over de spelonk uitspreidde. „Vaarwel!", riep hij. „Zonder licht en alleen moet u uw bron zoeken. Ik wens u beterschap!" Heer Ollie stiet een kreet uit die akelig door de rotsgangen weerkaatste maar het bleef verder stil.

TOM POES EN HET STENENBEEN-PROBLEEM

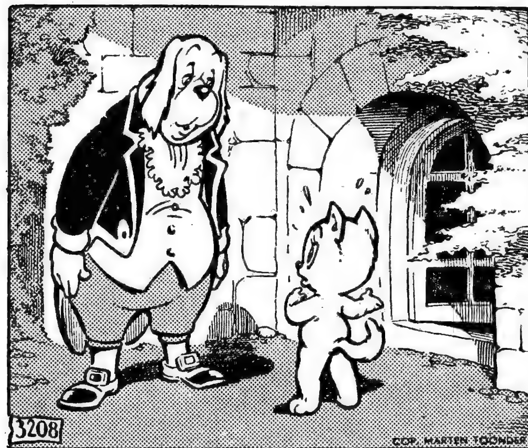

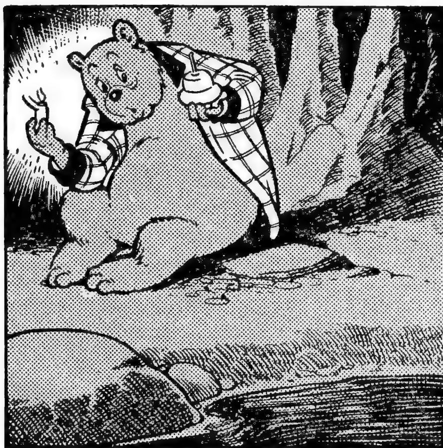

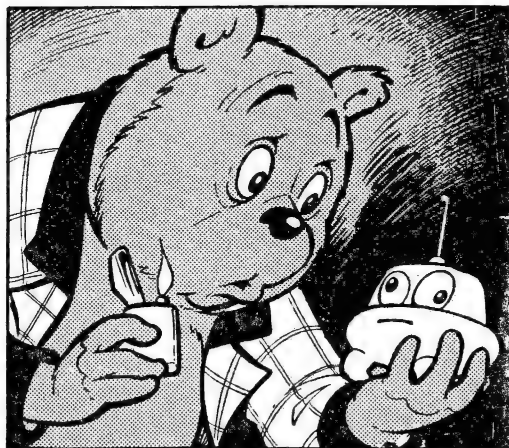

3207. Tom Poes liep de weg op, die naar slot Bommelstein voerde. Hij maakte zich ongerust over heer Ollie die hij zo alleen in de grotten van de kluizenaar gelaten had, maar toch dacht hij er niet over om terug te gaan. „Het is beter zo", mompelde hij. „Laat hij zichzelf nu maar eens helpen, dat zal goed voor hem zijn. Maar ik ga Joost opzoeken om eens te kijken hoe het met die natte kelder staat." Nu, daarmee stond het nog precies hetzelfde. De trouwe bediende zat landerig in de tuin toen Tom Poes naderde en hij glimlachte mat. „Ik wacht op een aannemer die de bemetseling moet nazien", verklaarde hij desgevraagd. „Maar u weet hoe dat gaat: die komt niet. Hoe is het met heer Ollie, als ik zo vrij mag zijn?" „Ik weet het niet", zei Tom Poes. „Ik ben weggegaan, omdat hij zichzelf bij een geneeskrachtige bron moet helpen." „Ja, dat schijnt heel goed te zijn tegen stenen benen", zei de knecht wijs. „Maar wilt u eens naar de kelder kijken nu u toch hier bent? Ik maak mij zorgen, want het grondwater stijgt nog steeds." Zo sprekende liep hij naar het open kelderraam en wees naar binnen. Tom Poes staarde onthutst naar het kabbelende water. Het stond nu wel een voet hoog en verspreidde een kwalijke geur. „Daar moet nodig iets aan gedaan worden", zei hij. „Als die aannemer niet komt, moeten we het zelf doen!"

TOM POES EN HET STENENBEEN-PROBLEEM

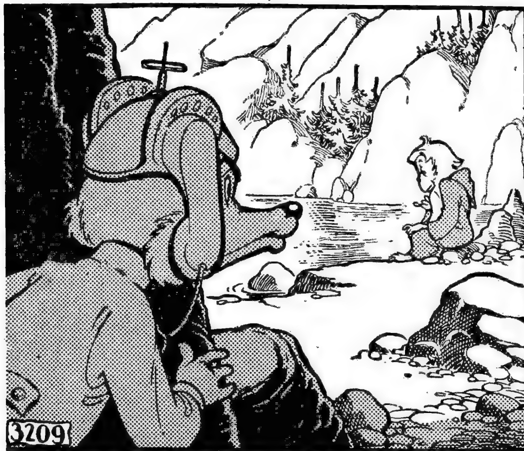

3208. „Die kelder wordt als maar natter en dat moet slecht zijn voor de fundamenten", zei Tom Poes. „Laten we er samen wat aan doen, Joost, ik heb toch niets om handen." „Ik ook niet", zei de knecht, „en ik houd wel van licht metselwerk, met uw welnemen. Het is prettig om alles stevig dicht te metselen. Maar kunnen we heer Olivier zo lang alleen laten?" „Hij wilde alleen zijn", zei Tom Poes kortaf. „Dit keer moet hij zichzelf helpen. Vooruit Joost, laten we beginnen!" Heer Bommel echter, was allang van mening veranderd. Bij het licht van zijn sigarenaansteker zat hij op een rotsblok in het drabbige water van de geneeskrachtige bronnen te kijken. „Eenzaam in de stank", prevelde hij voor zich heen. „Door iedereen alleen gelaten in een vochtige spelonk! Wat moet ik doen? Terug kan ik niet, want in deze grotten zou ik zeker verdwalen! Het is héél vreselijk!" Hij zweeg en keek aandachtig naar zijn praat-lopertje. Maar dat deed de mond niet open. „Ik moet dus in deze vieze poel blijven", zei heer Ollie treurig. „Eén van deze bronnen zal me genezen, zei de kluizenaar voordat hij het licht uitdeed. Ik moet het alléén opknappen, zei hij. Wat verschrikkelijk. Ik weet immers niet eens of ik links of rechts moet. Het is wel zeker, dat ik in dit water zal omkomen, met mijn marmeren voeten." Hij wierp een smartelijke blik op het praat-lopertje, maar dat keek glazig terug en geen woord van troost kwam eruit. „Ook dàt nog!", riep de lijder uit. „Daar heb ik nu veel geld voor betaald. En als ik het nodig heb, zegt het niets. Het leven is wel droevig!"

TOM POES EN HET STENENBEEN-PROBLEEM

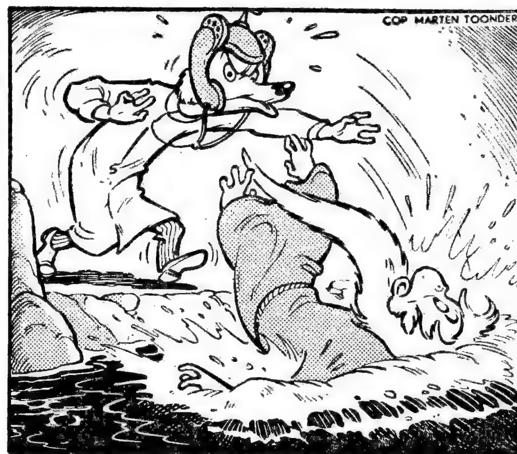

3209. Heer Bommel wist natuurlijk niet, dat het praat-lopertje zweeg door een technische ingreep. De specialist Slagslager had draadloos het electronische brein uitgeschakeld om in rechtstreeks contact met zijn patiënt te kunnen treden. Maar hoewel hij heer Ollie's droevig gepraat duidelijk hoorde, kon hij er op dat moment geen antwoord op geven. Dat kwam omdat hij doende was met het besluipen van de kluizenaar en daarbij moet men stilte in acht nemen, dat is duidelijk. De grijsaard zat aan de oever van het bergmeer. Hij was in diepe gedachten verzonken, maar het geluid van een vallend steentje deed hem opschrikken. „Kijk, kijk!", sprak hij verrast. „Ik weet wat u komt doen. U komt uw mechaniekje terughalen. U wilt niet, dat ik het bij mijn verzameling voeg. Of heb ik het mis? U bent toch de uitvinder van het slaagsysteem en de kalenderspreuken?" De ander zweeg nog steeds maar er was een gevaarlijk lichtje in zijn ogen toen hij dreigend naderde. „Welnu", voer de grijsaard voort, „ik moet u teleurstellen. Het instrumentje is voor mij, wanneer de patiënt genezen is." „Schurk!", riep nu de heer Slagslager woedend. „Wat let me om je in het water te gooien?" In zijn toorn had hij de aansluiting vergeten en zo kwam het, dat heer Bommel tot zijn ontzetting het praat-lopertje met luide stem hoorde roepen: „Wat let me om je in het water te gooien?"

TOM POES EN HET STENENBEEN-PROBLEEM

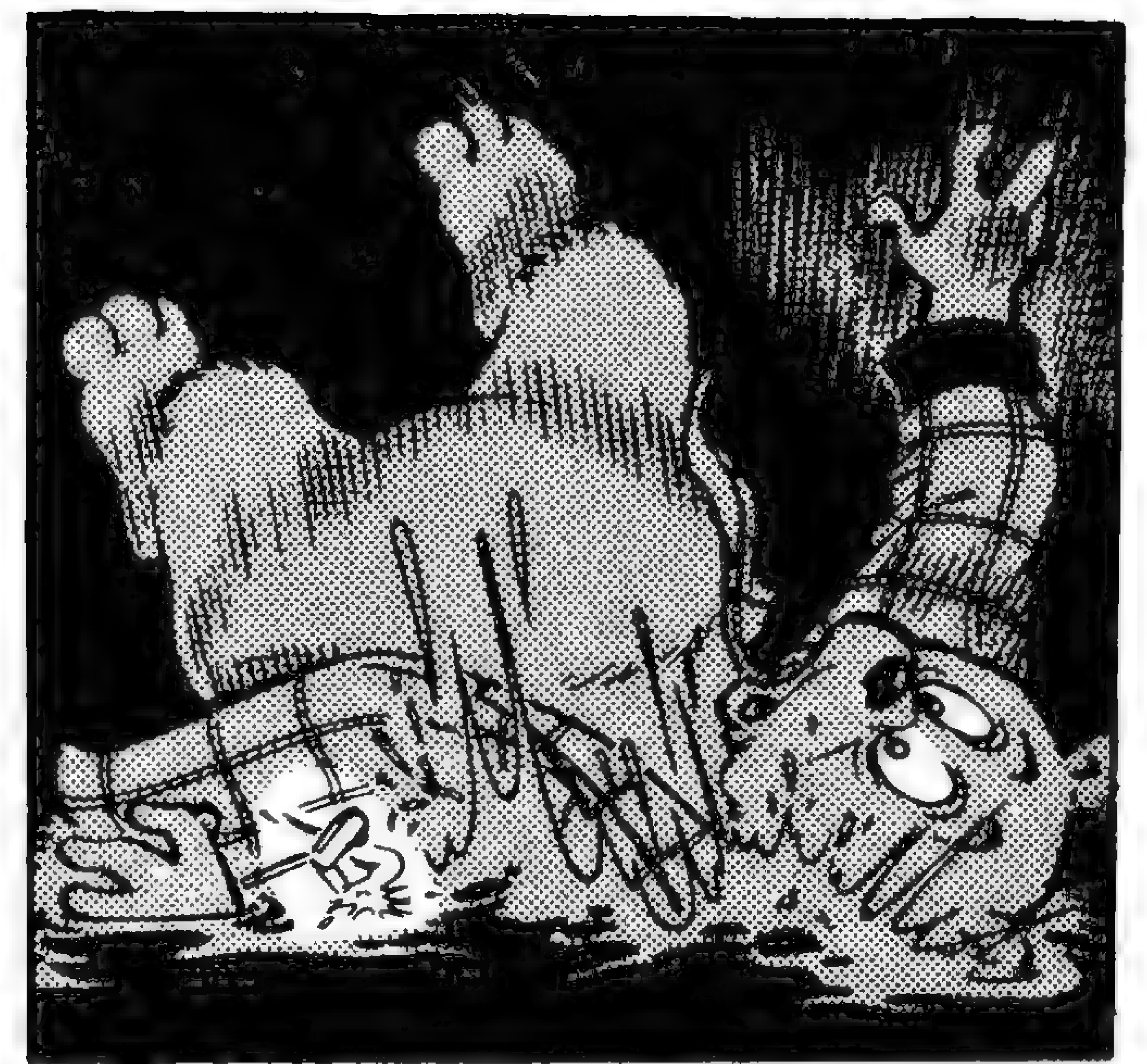

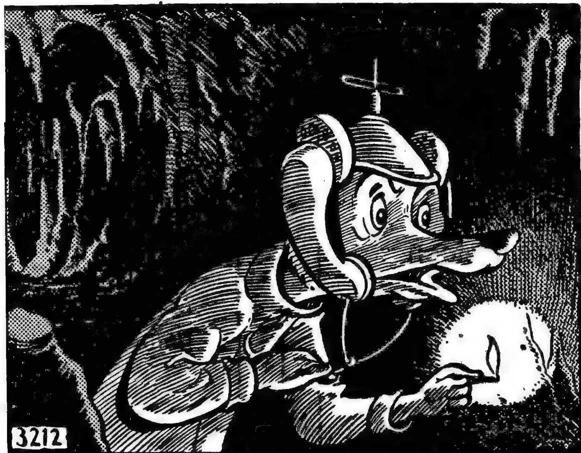
3210. Het gesnauw van het praat-lopertje bracht heer Bommel geheel van zijn stuk. Hij hield het apparaatje zo ver mogelijk van zich af en keek er vol ontzetting naar. „W-wat zei je?", stamelde hij. „Z-zei je w-werkelijk dat je me in deze poel wilde gooien?" „Schurk!", riep het ding met een vreemde stem. „Je meent dat je iemands mooie gedachten in je stinkende grotten kunt verbergen, huh? Je wilt zelfs het praat-lopertje bij de verzameling zetten! Maar dat zal niet gaan!" „M-maar ik wil je niet b-bij mijn verzameling zetten", stamelde heer Bommel terugdeinzend. „In het meer met jou!", schreeuwde het machientje. Oplettende lezertjes zullen zich echter herinneren, dat niet hij doch de heer Slagslager deze vreselijke woorden uitstiet. De specialist was nog steeds door middel van zijn microfoon op het toestelletje aangesloten. Maar hij was door het dolle heen en dacht niet meer aan zulke kleinigheden. „In het meer met jou!", schreeuwde hij, op de grijsaard afspringend. „Kalm, waarde heer", sprak deze, achteruitlopend. „Het gaat mij. . ." Verder kwam hij niet, want de ander stiet hem ruggelings in het diepe bergmeer.

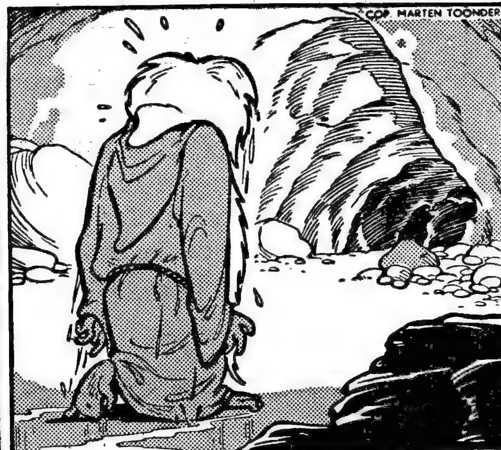

Slagslager keek met een onaangenaam lachje naar de luchtbellen die uit het meer opstegen.
'Dat zal je leren,' prevelde hij en daarop spoedde hij zich naar de grot.
'Mijn looppratertje,' mompelde hij. 'Ik ga het in veiligheid brengen voordat het verloren gaat. En wat die verkalkte patiënt betreft...'
Hij fronste het voorhoofd en even aarzelde hij. Maar dat duurde niet lang. 'Bah! Wat kan mij die patiënt schelen,' riep hij, de spelonk binnensnellend.
Die laatste woorden waren voor heer Bommel duidelijk verstaanbaar. Een poosje had hij met uitpuilende ogen naar het gehijg en gegrom geluisterd, dat uit het looppratertje opsteeg. Hij was steeds verder teruggedeinsd, totdat hij nu tot aan zijn middel in het water stond. Maar toen het apparaatje plotseling uitriep: 'Bah, wat kan mij die patiënt schelen,' werd het hem te veel.
Vol afschuw wierp hij het ding van zich af, zodat het op de rotsen aan de kant uit elkander sprong. Maar heer Ollie zag dat niet. De wilde beweging had zijn evenwicht verstoord zodat hij achterover in het water plonsde. Daardoor doofde de aansteker die hem zolang licht had verschaft en het werd nu donker in de grot.

TOM POES EN HET STENENBEEN-PROBLEEM

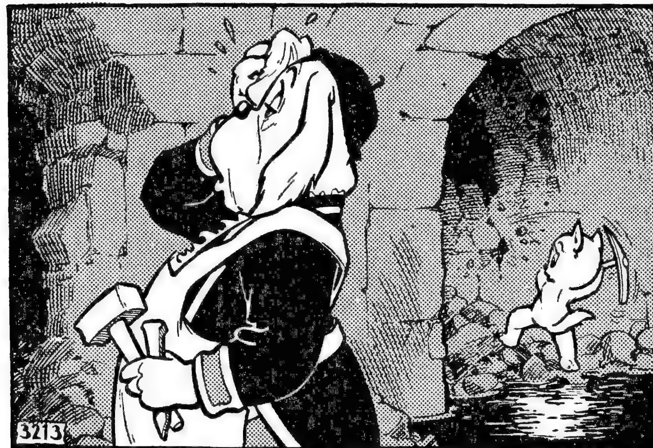

3212. De specialist Slagslager was de grot ingerend om het praat-lopertje te zoeken. Hij meende, dat dit niet zo moeilijk kon zijn omdat hij door middel van zijn hoofddeksel in radiografische verbinding met het ding stond. Maar zoals trouwe lezertjes zich zullen herinneren, had heer Bommel het in zijn wanhoop stuk gegooid. En nu ziet men hoe voorzichtig men moet zijn met die nieuwerwetse uitvindingen. Men kan er nooit helemaal op vertrouwen! De geneeskundige riep vruchteloos in zijn microfoon en scharrelde zonder resultaat met zijn ontvanger; hij hoorde niets en raakte dan ook al spoedig in de duistere spelonk de weg kwijt.

Hier kan men hem zien dwalen, verlicht door een lucifer en met holle stem om het praat-lopertje roepend. De echo's van dit geluid trokken de aandacht van de kluizenaar. Ondanks zijn leeftijd was hij een gevorderd zwemmer, zodat hij ongedeerd uit het meer tevoorschijn kwam en koud doch welgemoed op de oever klauterde. „Ik heb zo het idee, dat er iets geregeld moet worden in de grot", prevelde hij. „In mijn afwezigheid is daar zo het één en ander gebeurd, vrees ik. Ach, ja, men kan een leek niet zomaar in de duistere diepten laten, dat geeft meestal moeilijkheden. Maar we zullen zien!" Met dit voornemen schreed hij druipend naar zijn sombere hol.

TOM POES EN HET STENENBEEN-PROBLEEM

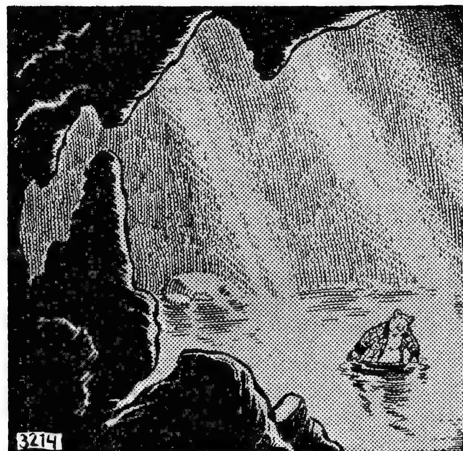

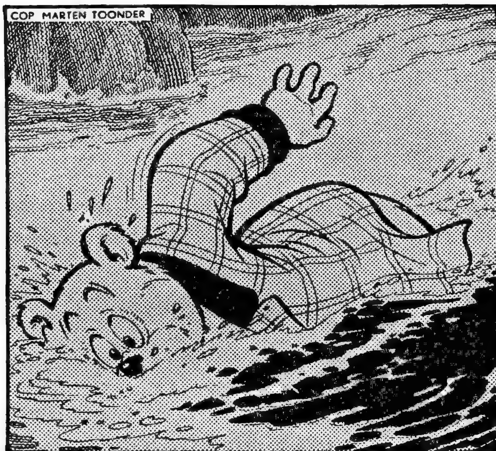

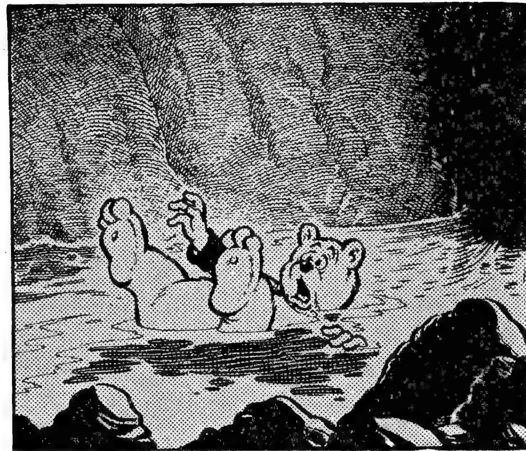
3213. Tom Poes en Joost waren bezig in de kelder van slot Bommelstein. Ze wilden ontdekken waar al dat water vandaan kwam en daarna hakte de knecht aan de ene kant en Tom Poes aan de andere kant een gat in de dikke muur. Na enige uren had Joost het metselwerk doorbroken. Hij staarde zwaar ademend in de ontstane opening en schudde het hoofd. „Hier is alles droog!", sprak hij. „Het vocht komt ergens anders vandaan, met uw welnemen. Hier is niets!" „Hier wel", zei Tom Poes. Hij gaf een klap op de muur zodat de laatste stenen loslieten en toen spoot een sterke waterstraal hem van de voeten. Er zat heel wat kracht achter, dat was duidelijk. „Dit is heel betreurenswaardig!", riep de bediende uit.

Hij snelde naar het venster om zich in veiligheid te brengen, want hij begreep dat al dat water schadelijk voor zijn livrei zou zijn. „U hebt de buis van de waterleiding geraakt", hernam hij toen hij buiten stond. „Dit is niet gewoon maar grondwater, als u mij toestaat." „Umpf... blubblub", zei Tom Poes, toen Joost hem door het raam trok. „Dlit... dit is geen... geen waterleiding. Leidingwater is schoon en dit is... bah!" „U hebt gelijk, jongeheer!", mompelde de knecht. „Dit water komt ergens anders vandaan, het riekt kwalijk, als ik mij zo mag uitdrukken!"

TOM POES EN HET STENENBEEN-PROBLEEM

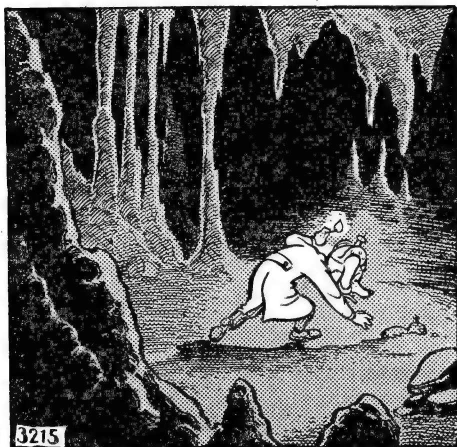

3214. Heer Bommel was in het water ieder gevoel voor richting kwijt geraakt. Het licht van zijn aansteker was gedoofd en in de inktzwarte duisternis sopte hij op goed geluk met zijn stenen benen door het meer, dat daar gelukkig niet diep was. Een vaag lichtschijnsel dat door een spleet in de rotsen naar binnen viel trok zijn aandacht. Moeizaam plaste hij er naar toe, maar de kier was veel te hoog. Het straaltje daglicht verlichtte een onafzienbare watermassa waarin stinkende luchtbellen omhoog borrelden en waar onderaardse bronnen draaikolkjes in maakten. Een oever was nergens te zien. „Als ik nu eens gewoon rechtdoor loop", dacht heer Ollie. Door het licht kreeg hij weer wat hoop en ook het feit dat het meer zo ondiep bleek te zijn, gaf hem nieuwe krachten. Maar toen hij enkele passen verder was gegaan zakte de grond hem plotseling onder de voeten weg. Een onverwachte stroom greep hem en spoelde hem met grote kracht in de richting van de nauwe doorgang.

TOM POES EN HET STENENBEEN-PROBLEEM

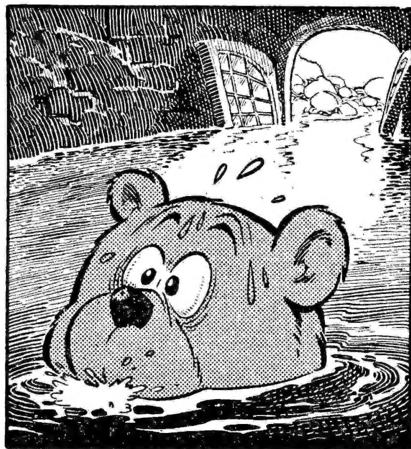

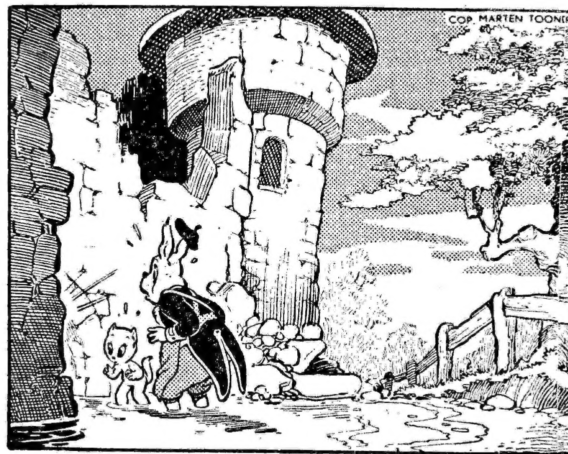

3215. De heer Slagslager had lange tijd bij het licht van lucifers door de grotten gedwaald en zodoende kwam hij met veel getob bij het ondergrondse meer terecht. Tot zijn verrassing stond hij daar plotseling voor de overblijfselen van zijn praat-lopertje. Met een blijde uitroep bukte hij zich om het omhulsel op te rapen. De glazen oogjes staarden hem wezenloos aan en een inwendig veertje schommelde onbenullig naar buiten. Maar de specialist sloeg daar geen acht op. Verheugd keerde hij zich om en snelde terug om de uitgang te gaan zoeken. Nu, het geluk diende hem. Juist toen hij aan zijn laatste lucifer toe was en niet meer wist welke gang hij moest nemen, zag hij de kluizenaar naderen. „Rechts aanhouden", sprak de grijsaard, „altijd maar rechts aanhouden, het kan niet missen." „Mooi!", zei de ander. „Ik zie, dat je heelhuids uit het meer bent gekomen. Maar je bent te laat, oude schurk! Ik heb mijn praat-lopertje terug en jij hebt het niet gekregen!" Hij stiet een lachje uit en rende de rechtse gang in, naar de uitgang. De kluizenaar keek hem hoofdschuddend na en schuifelde toen op zijn beurt naar de oever van het meer. Daar lagen de verwisselbare onderdelen uit het inwendige van het apparaatje nog steeds tussen de andere resten in. „Toch wel", prevelde de bejaarde denker. „Ik heb dat praatmachientje wèl gekregen, Die arme dwaas heeft slechts de buitenkant, maar ik heb het inwendige; en daar gaat het om in dit leven. Maar wáár is de stenen-been-lijder?"

TOM POES EN HET STENENBEEN-PROBLEEM

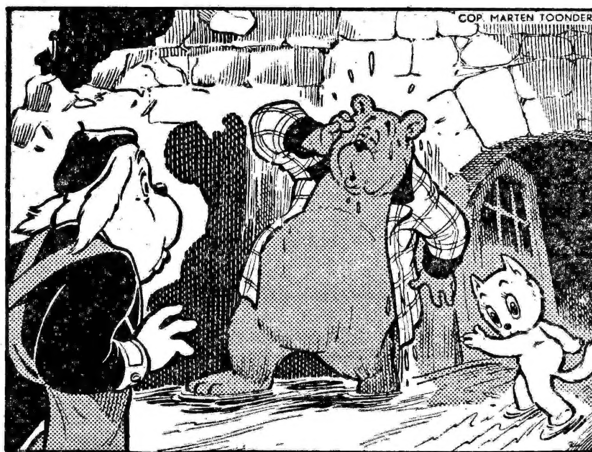

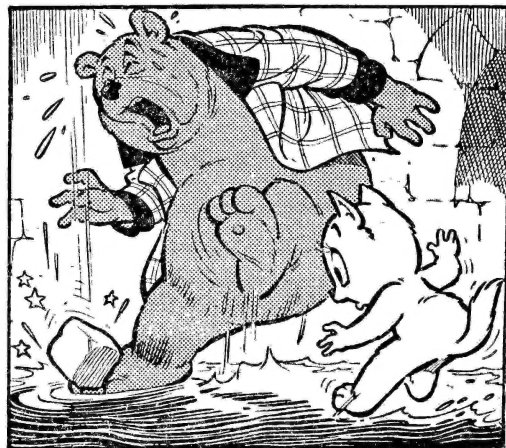

3216. Zo op het oog zag het er voor heer Bommel niet zo mooi uit. Gegrepen door een onverwachte stroom spoelde hij door een nauwe grot. Soms passeerde hij een spleet in de rotswand waar enig vaag daglicht op de woeste watervlakte viel. Maar het grootste gedeelte van de akelige tocht verliep in diepe duisternis. Heer Ollie had geen adem genoeg meer om te roepen, maar net toen hij meende, dat zijn einde gekomen was, werd het geweld minder. De stroom trok niet langer, zodat de lijder overeind kon komen. Hijgend staarde hij om zich heen en toen zag zij, dat hij zich in een vierkante ruimte bevond, die door een soort venster verlicht werd. Intussen stonden Tom Poes en Joost verslagen voor de westelijke vleugel van slot Bommelstein. Uit het keldervenster stroomde nog steeds het water en dat had zo'n kracht, dat de omringende muren waren ingestort. „Het is héél betreurenswaardig", stelde de trouwe knecht vast. „We hadden hier nooit aan moeten beginnen. Dit is werk voor vaklieden, als u mij toestaat." „Hm, misschien wel", zei Tom Poes, „maar ik vraag me af waar al dat water vandaan komt, Joost! Hier moet een onderaardse rivier lopen. Daarom was de kelder altijd zo nat en daarom..." Hij zweeg verrast, want uit het kelderraam klonk plotseling een zwak hulpgeroep op.

TOM POES EN HET STENENBEEN-PROBLEEM

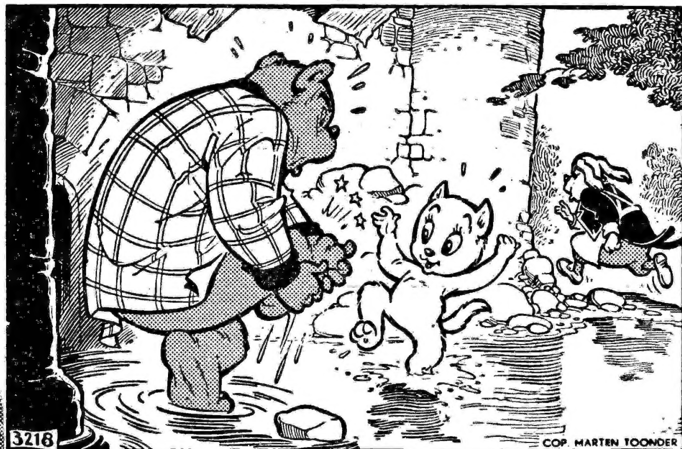

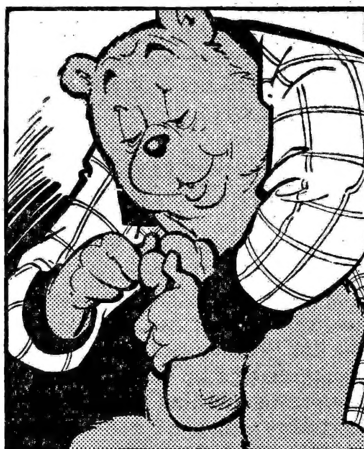

3217. Tom Poes luisterde verbaasd naar het hulpgeroep dat uit de kelder opsteeg en toen snelde hij door het water naar het venster toe. „Hoe kan dat nu, jonge heer?", vroeg Joost, die hem verward volgde. „De kelder was geheel verlaten toen we. . ." Hij zweeg, want op dat moment zag hij een jas nader drijven die hem bekend voorkwam en hij rende nader om Tom Poes te helpen. Toen duurde het niet lang meer of ze hadden de drenkeling naar boven getrokken en staarden in diepe verbazing naar de beklagenswaardige figuur van heer Bommel. „Ex-excuseer, heer Oli-Olivier", stamelde Joost na een poosje. „Hoe kwam u daar, met uw welnemen? Ik heb u helemaal niet thuis zien komen!" „Blah! Blub!", stamelde heer Ollie. „Waar bennik?" „Bij Bommelstein", zei Tom Poes. „U bent meegespoeld door een onderaardse rivier, die werd tegengehouden door de fundamenten van uw huis. Het is maar goed dat we niet alles hebben gelaten zoals het was. We hebben. . ." Hij werd overstemd door een ijselijke kreet van heer Ollie.

Uit de bouwvallige gevel was een steen precies op heer Ollie's voet gevallen en de ongelukkige sprong wel een meter hoog. Tom Poes schrok wel even, maar toen barstte hij in een hartelijk gelach uit. „Maar jonge heer", zei Joost geschokt, „dat lachen staat u niet mooi!"

TOM POES EN HET STENENBEEN-PROBLEEM

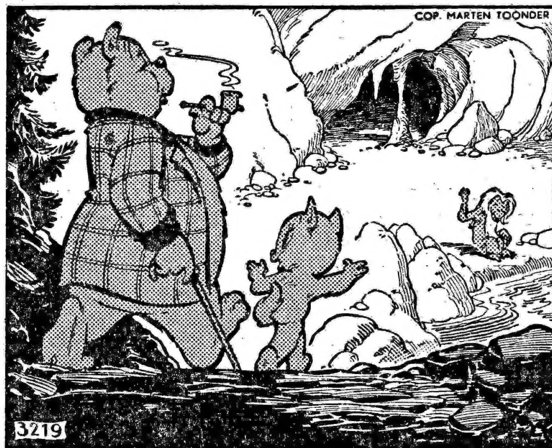

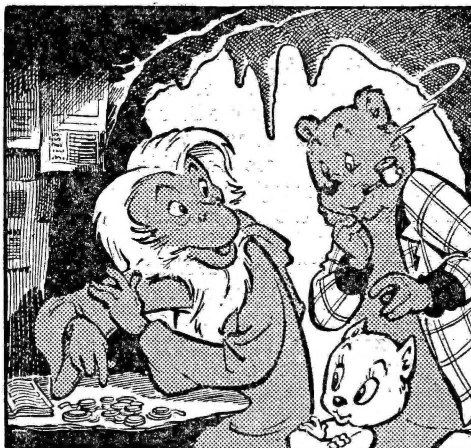

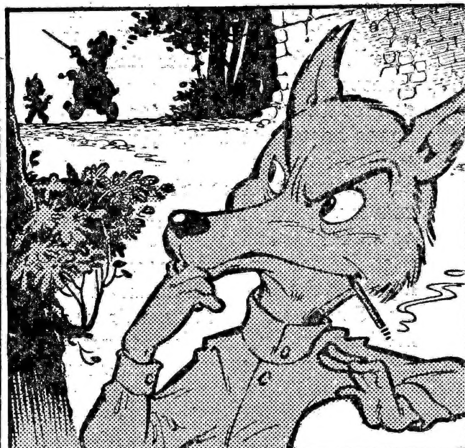

3218. Heer Bommel omklemde zijn tenen en huppelde pijnlijk getroffen rond. „Het is mooi", riep hij bitter uit, „lachen, t-terwijl ik d-door een s-steen op mijn marmeren voeten word getroffen. Met geweldige krachtsinspanning heb ik mij hier naar toe gesleept op mijn zere benen en wat doe jij? Je lacht! Je... je..." De lijder zweeg, overmand door zijn aandoening en daar maakte Tom Poes gebruik van. „Maar, heer Ollie", riep hij, „u hebt geen marmeren benen meer. Want dan had u geen pijn kunnen voelen toen die steen op uw voet viel. Daarom lachte ik!" Heer Bommel stond een ogenblik als door de donder getroffen. Toch bukte hij zich om met aandacht in zijn tenen te knijpen en langzaam verscheen er een glimlach om zijn mond. „Je hebt gelijk, jonge vriend", zei hij. „Ik ben beter; zo zie je, wat een heer vermag als hij alleen gelaten wordt!" „Hm", zei Tom Poes, „maar als we alles hadden gelaten zoals het was, zou u verdronken zijn. Wij hebben die muur weggebroken en daardoor kon de rivier..." „Ja, ja", onderbrak heer Bommel, terwijl hij met Tom Poes de eetkamer binnenliep, waar Joost juist een geurige soep naar binnen bracht, „als men stenen benen heeft, kan men alleen zichzelf genezen. Alles verandert, bedoel ik. Maar ik geef graag toe dat jullie me met dat doorlaten van die onderaardse rivier aardig geholpen hebben. Het zal heel wat kosten om al dat water kwijt te raken en de muren weer op te trekken. Maar men moet met zijn tijd meegaan, dat zie ik nu beter in dan vroeger."

TOM POES EN HET STENENBEEN-PROBLEEM

3219. Het slot Bommelstein had nogal wat waterschade opgelopen. En terwijl het hersteld werd en de onderaardse rivier in een onschadelijke richting werd geleid, trok heer Bommel met Tom Poes nog een keer naar het kuuroord Hochwitzen om de kluizenaar op te zoeken. Want, hoewel hij weer helemaal gezond was, voelde hij zich toch een weinig bezwaard omdat hij het praat-lopertje niet aan de grijsaard had kunnen geven. Maar toen ze bij de oude kwamen, wuifde deze alle verontschuldigingen weg. „Niet nodig", sprak hij, „ik ben beloond. In de eerste plaats omdat u weer beter bent en in de tweede plaats omdat ik het praatmachientje toch heb gekregen." Zo sprekende wees hij op de verzameling onderdelen, die daar tussen de agenda's lagen. „Die glazen oogjes en die glimlach waren maar schijn", vervolgde hij. „Hier ligt het echte praat-lopertje: holle woorden op magnetische bandjes. Werkelijk een mooie aanwinst voor mijn verzameling, meneer Bommel. Als u dit verstard metaal niet had weggegooid, was u niet genezen. Het is heel merkwaardig." Heer Ollie nam opgelucht afscheid van de grijsaard en begaf zich met Tom Poes weer op weg naar het station. Een eenzame wandelaar zag hen gaan en keek hen verbijsterd na. Het was de specialist Slagslager, op zoek naar patiënten. „Kijk, kijk!", mompelde deze. „Geheel genezen, dank zij mijn praat-lopertje! Maar een bedankbriefje kan er niet af. Ja, ja, ondank is 's werelds loon. Maar wat geeft het, ik heb immers talloze dankbetuigingen ter inzage liggen?! En tòch zou het aardig zijn geweest om er één echte bij te hebben!", besloot hij verbitterd.